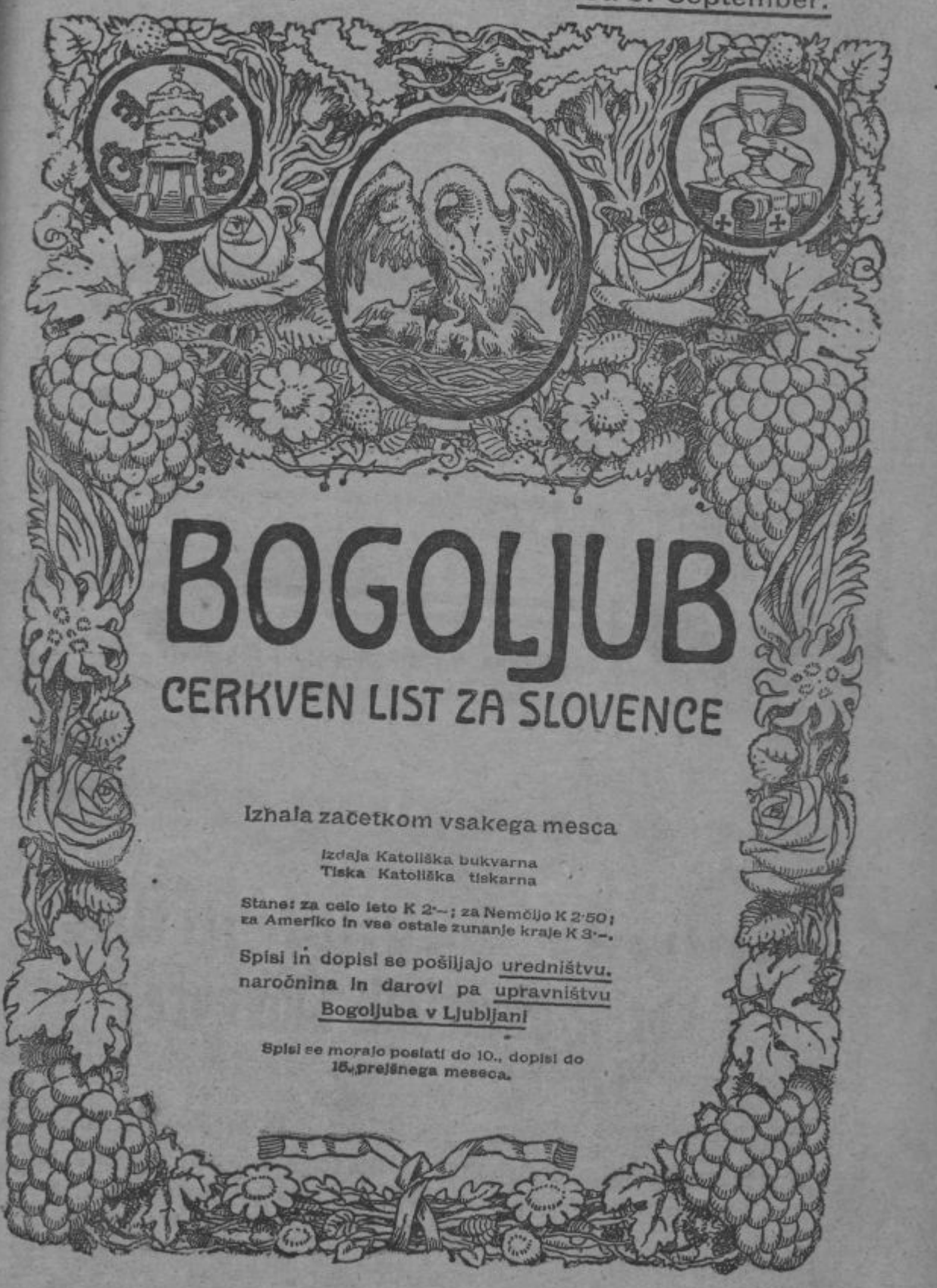

A decorative border surrounds the text, featuring grapevines, leaves, and flowers. At the top, there are three circular medallions: the left one shows a church tower, the center one shows an eagle with spread wings, and the right one shows a chalice on a stand. The main title is in large, bold, serif capital letters.

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2.-; za Nemčijo K 2.50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3.-.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnjega meseca.

Dobro računale !

in prav izvolile so one gospodinje, ki uporabljajo kot pridatek za kavo v svojem gospodinjstvu

„pravega :Francka: s kavnim mlinčkom“ iz zagrebske tovarne. — Kakovost „pravega :Francka:“ se je mnoga desetletja kot najbolj ugajajoča, njegova izdatnost kot najkrepkejša izkazala.

1585

Ravnokar je izšla nova

Družinska pratika za l. 1912.

Zahtevajte jo povsod!

Pijte samo

1473

„Tolstovršsko slatino“

ki je edina slovenska ter najboljša zdravilna in namizna kislavoda. — Naroča se: Tolsti vrh, p. Guštanj, Koroško.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisanega in gotovo bo zadovoljen.

186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Naše gospodinje!!! **Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih**
Kolinsko kavino primes
v korist obmejnih Slovencev.

735

Edina izborna priložnost za nakup za trgovce kakor tudi za zasebnike!

40—45 metrov lepo sortiranih ostankov samo po K 16.— 1^a, 1^a ostanki po K 18.—, obstoječi iz flanele za bluze in srajce, modnega ripsa, cetira, oksforda za srajce, posteljne prevleke, blaga za predpasnike, belega platna za srajce in kratka oblačila. Ostanki so 6—15 m dolgi, pristno pralni in najboljše kakovosti, razpošilja proti povzetju tkalnica platna Karl Kohn, Nachod, št. 23. — Na željo pošljem vzorce od vseh svojih izdelkov zastonj in franko.

Dama

610

ki hoče pospeševati kožno nego,
ki hoče izgubiti pege, ter doseči
nežno mehko kožo in belo polt,
se umiva le z
Steckenpferd lilijno mlečno milo
(znamka Steckenpferd)
tvrdke Bergmann & Co., Tešín ob
Labi. Komad po 80 v se dobi v
vseh lekarnah, drogerijah in trgo-
vinah s parfumom itd.

Prehavo pospešuje, tek vzbuja, milo odvaja
slovito sredstvo za negovanje želodca

dr. Rose balsam

iz lekarne B. Fragnerja v Pragi.

V vseh lekarnah. 3079

Pristen le s to varstveno znamko.

Steklenica 2 in 1 krono.

Priznано dobro blago za
moške in ženske obleke
sukno, platno in drugo
manufakturno blago se
kupi najceneje
-- v Ljubljani --

„Pri Gorenjki“

Pogačarjev trg.

**Ostanki po znižanih
cenah.**

2707

S. Benisch

dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim
račjim perjem 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim **sivim puhom** 24 K; **posamezne**
pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje
ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovnitev dopuščena, za
neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoni in franko.

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in
ženske obleke, kakor tudi peril-
nega blaga, novosti v rutah
in šerpah, kakor tudi vse
drugo v to stroko spa-
dajoče blago v doli
imenovanih
trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

1000 rodbin se oblači
s tkalskimi izdelki iz **SPY!**

Poizkusna pošiljatev po povzetju: 23 m kanafasa
„REKORDIA“ rdeče ali modro pasastega K 10-60,
23 m bele tkanine za srajce „IRIS“ samo 11 K.

Vzorci brokata, damasta, oksforda, zlasti modnega
1903 blaga pošiljata radovoljno zastonj (10)

Starek & Machaně, Spy, št. 63, Češko.

Največja češka tordka za nakupovanje **cenega posteljnega perja!**

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega
2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg
izredno finega **snoznobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha**
6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prani puh** 12 K. — Pri 5 kg se
pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako
trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm
dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim
račjim perjem 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim **sivim puhom** 24 K; **posamezne**
pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje
ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovnitev dopuščena, za
neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoni in franko.

Mesečni koledar za september 1911.

	Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
			Ijublj. škof.	Iavant. škof.	
1	Petek	Egidij, opat.	Besnica	Sv. Florijan p. B.	Kanonična vizitacija in birmovanje v ljubljanski škofiji: 1. Preloka 2. Adlešiči 3. Črnomelj 4. Dragatuš 5. Vinica 6. Vrhlj 8. Stari trg 9. Mozel 10. Kočevje 12. Koč. Reka 13. Gonenica 14. Borovec 15. Zdišovo 16. Banjaloka 17. Fara 19. Osilnica
2	Sobota	Štefan, kralj.	Ljublj. Sv. Jakob	Žitale	
3	Ned.	13. pobink., Angelska.	Črmošnjice	Sv. Rok	
4	Ponedelj.	Rozalija, dev.; Ida, grofinja.	Slavina	Stoperce	
5	Torek	Viktorin, škof.	Vreme	Vuzenica	
6	Sreda	Hermogen, muč.	Kranjska gora		
7	Četrtek	Bronislava, nuna; Regina, d. m.	Mokronog	Trebonje	
8	Petek	Rojstvo Dev. Marije.	Cerknica	Ribnica	
9	Sobota	Peter Klaver, spozn.	Homec		
10	Ned.	14. pobink., Ime Marijino.	Polžak	Sv. Ant. n. Poh.	
11	Ponedelj.	Emilijan, škof.	Prmskovo	Vuhred	
12	Torek	Macedonij, škof.	Lašče	Sv. Prim. n. Poh.	
13	Sreda	Notburga, devica.	Boštanj	Zavrče	
14	Četrtek	Povišanje sv. križa.	Križovo p. Kostanj.		
15	Petek	Nikodem, muč.	Šmarje	Sv. Barbara	
16	Sobota	Ljudmila, vdova.	Polhov Gradec	Leskovec	
17	Ned.	15. pobink., Žal. Mati Bož.	Št. Lambert	Sv. Troj. v Haloz.	
18	Ponedelj.	Jožef Kupertin, spozn.	Sv. Planina	Sv. Vid p. Ptuj	
19	Torek	Januarij, muč.	Križe pri Trziču	Škale	
20	Sreda	† Kvatre, Evstahij.	Svibno		
21	Četrtek	Matej, apostol.	Brusnice	Sv. Martin	
22	Petek	† Kvatre, Mauricij in teb. leg.	Hrastje	Sv. Janž na Peči	
23	Sobota	† Kvatre, Tekla, dev. muč.	Koprivnik	Sv. Ilj p. Gradiš.	
24	Ned.	16. pobink. Mar. Dev., reš. jet.	Repnje, redovnice	Sv. Mihael pri Soštanju Gor. Ponikva Bele Vode Sv. Križ Zavodnje Laško	
25	Ponedelj.	Kleofa, spozn.	Vinica		
26	Torek	Ciprijan, mučenec.	Bevke		
27	Sreda	Kozma in Damijan, muč.	Krka		
28	Četrtek	Vencoslav, kralj.	Zatičina		
29	Petek	Mihail, nadangel.	Poljane		
30	Sobota	Hieronim, cerkv. učenik.	Trzin		

Odpustki meseca sept. 1911.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. biti moramo v milosti božji; in 3. opraviti moramo dobra dela, ki jih Cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno Cerkev za popolni odpustek: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen svetega očeta. Če je treba v namen svetega očeta moliti v določeni cerkvi, je to vselej posebej povedano.

1. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje bratovščine presv. Srca Jezusovega dobe popolni odpustek proti navadnim pogojem danes ali pa 1. nedeljo; b) udom bratovščine presv. Reš. Telesa v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

3. Nedelja, prva v mesecu. Angelska. Popolni odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji;

3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom.

7. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom brat. sv. Reš. Tel. v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

8. Petek. Rojstvo Marije Device. Vesoljna odveza tretjerednikom. Pop. odpustek: a) udom bratovščine sv. Reš. Tel., kakor 7. dan t. m.; b) udom brat. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more namesto obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom brat. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; e) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom bratovščine žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vicah; g) udom Marijine družbe; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom bratovščine za duše v vicah.

10. Nedelja. Ime Marijino. V Avstriji dobe popolni odpustek vsi verniki, ki danes ali v sedmih prihodnjih dneh gredo k izpovedi in sv. obhajilu in so pri sv. maši in molijo v namen sv. očeta.

Prazniki — skrčeni...

Veliko pozornost in presenečenje je vzbudila novica, ki so jo prinesli časniki pred poldrugim mesecem, da bo število zapovedanih praznikov skrčeno.

Ker ta stvar pri nas še ni popolnoma gotova, ampak bodo govorili o njej še škofje, zato bi »Bogoljub« o tem ne bil govoril, dokler se stvar končno ne določi in uredi. Toda drugi časniki, katerih poklic je menda ravno ta, da svojim bralcem kolikor mogoče svežih novic prinašajo, so seveda tudi to novico brž prinesli. Ker je torej splošno znana, zato je čas, da tudi »Bogoljub« o njej spregovori; tembolj ker je dobil že od več strani vprašanja in migljaje, da naj o tem kaj spregovori in pa da naj se seveda za praznike »postavi«. — A preden pove »Bogoljub« svoje mnenje, naj dobi tukaj svoje mesto tozadevni rimski odlok, ki se iz latinščine natančno preveden glasi takole:

Pismo sv. očeta Pija X. o praznikih.

Rimski papeži, vrhovni poglavarji in čuvaji reda (discipline) v katoliški Cerkvi, so določbe cerkvenih postav dobrotno polajševali, kadarkoli je to za blaginjo krščanskega ljudstva bilo potrebno. Mi sami smo zavoljo spremenjenih razmer v sedanji človeški družbi že to in ono spremenili, in tako sodimo sedaj, da je zavoljo posebnih okoliščin naše dobe treba

tudi postavo o zapovedanih praznikih primerno spremeniti. Čudovito naglo hité sedaj ljudje po prostranih deželah in širokem morju; in ker ložje potujejo, ložje pridejo med narode, kjer imajo manj zapovedanih praznikov. Tudi se je kupčija pomnožila, trgovina pospešila, in zdi se, da vse to nekoliko trpi zavoljo pogostnih praznikov. Slednjič je tudi vedno večja draginja pri živem nekim nagib, da ne počiva delo prepogosto za one, ki si morajo z rokami služiti vsakdanji kruh.

Iz teh razlogov so bile večkrat, zlasti pa v zadnjem času, sveti stolici doposlane prošnje, da naj se zmanjša število zapovedanih praznikov.

Nam je pri srcu edinole blaginja krščanskega ljudstva: ko smo pa vse to pri sebi preudarjali, se nam je zdela zelo primerna misel, da skrčimo dneve, ki jih je treba po cerkveni zapovedi praznovati.

Poprašali smo za svet kardinale, ki zbirajo in urejujejo knjigo cerkvenih postav; iz svojega nagiba in po resnem preudarku torej ukažemo glede praznikov tole:

I. Cerkvena zapoved, ki velevala biti pri sv. maši in zdržati se hlapčevskih del, velja samo za te dneve: za vse nedelje, božič, novo leto, sv. treh kraljev dan, vnebohod Gospodov, praznik brezmadežnega spočetja in vnebovzvetja svete

božje Porodnice Marije, praznik sv. apostolov Petra in Pavla in vseh svetnikov.

II. Praznik sv. Jožefa, ženina blažene Device Marije, in praznik rojstva sv. Janeza Krstnika naj se praznujeta z osmino, in sicer prvi v nedeljo po 19. marcu (če je 19. marec v nedeljo, se sv. Jožef praznuje tisto nedeljo); drugi, namreč sv. Janez Krstnik, pa v nedeljo pred praznikom sv. apostolov Petra in Pavla. Praznik Rešnjega Telesa naj se praznuje, in sicer s posebno (privilegirano) osmino, v nedeljo po sv. Trojici, praznik presv. Srca Jezusovega pa ostane v petek med osmino sv. Rešnjega Telesa.¹⁾

III. Cerkevna zapoved o posvečevanju praznikov ne velja za godove patronov. Škofje pa smejo zunanjo slovesnost preložiti na prihodnjo nedeljo.

IV. Če je kje kateri izmed naštetih praznikov odpravljen ali preložen, naj se nikar nič ne preminja brez vednosti rimske stolice. Če pa mislijo škofje, da je v kakem kraju ali narodu treba ohraniti katerega izmed odpravljenih praznikov, naj o tem sporočé sveti stolici.

V. Če pride kateri izmed praznikov, ki smo jih zaukazali, na tak dan, ko se je treba zdržati mesnih jedi ali ko je dovoljeno le enkrat se do sitega najesti, damo spregled od postne postave; isti spregled damo tudi za godove patronov, ki smo jih po tej določbi odpravili, če se praznujejo slovesno in se snide veliko ljudstva.

Ko smo s to postavo dali nov dokaz apostolske skrbi in gorečnosti, trdno upamo, da bodo vsi verniki tudi tiste dni, ki smo jih črtali v številu zapovedanih praznikov, nič manj kot dosedaj dajali čast Bogu in svetnikom in da bodo na druge

praznike, ki še ostanejo zapovedani v sveti Cerkvi, z večjo gorečnostjo kakor dosihdob izpolnjevali cerkevno zapoved.

Dano v Rimu, pri sv. Petru, dne 2. julija 1911, v osmem letu našega vladanja.

Pij X.

Potem je došlo še neko dopolnilo, kako naj se sv. Jožef bolj slovesno praznuje na god njegovega varstva, ki je in ostane 3. nedeljo po veliki noči, pa kako in kdaj naj se obhaja praznik in procesija sv. Rešnjega Telesa, in kako sv. Janez Krstnik, ki naj se slovesno praznuje v nedeljo pred sv. Petrom.

Tako tedaj Rim.

Potemtakem bi bili odpravljeni tile prazniki: Sv. Štefan, svečnica. sv. Jožef, Marijino oznanenje, velikonočni in binkoštni ponedeljek, sv. Telo in mali šmarin. 8 jih odpade, 8 pa še ostane. Sv. Telo se prenese na nedeljo.

Kaj bomo le mi rekli na to, ste radovedni.

Kaj bomo rekli?! »Tebi bom dal ključé nebeškega kraljestva. Karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih; in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.« S tem je vse povedano. Ta beseda gospodarja nebes in zemlje nam pove, kako moramo soditi in kako sprejeti to najnovejšo naredbo sv. stolice. »Karkoli boš razvezal, bo razvezano« — in nikdo nima ugovarjati. Sv. oče — zato pa ime »oče« — imajo pravico ukazovati, mi otroci pa dolžnost ubogati — brez godrnjanja!

Stara resnica pa seveda je, da še Bog ne more vsem ustreči. Tudi nad njim ljudje godrnjajo in mu očitajo, da ne zna sveta prav komandirati; oni da bi to veliko boljše naredili, ko bi jim hotel Bog le za en dan komando prepustiti. Seveda tistega dneva zastoj čakajo. — Če pa Bog ne zna prav vladati, koliko manj papež, škofje in duhovniki! Tako je nekje neka jezična teta zaničljivo vprašala: »Ali je tudi to Sv. Duh papežu vdihnil?« In

¹⁾ Ko je bil odlok razglašen, so se ne kateri škofje obrnili v Rim s prošnjo, naj god sv. Jožefa ostane 19. marca, četudi ne bo zapovedan praznik; tretjo nedeljo po Veliki noči pa naj se sv. Jožef slovesno praznuje kot praznik prve vrste z osmino. Sv. oče so ustregli tej prošnji 24. julija 1911.

tako je tudi prišel do mene neki sicer dober mož s pritožbo, da se zadnje čase Cerkev katoliška nič več prav ne vlada. »Seveda, papež so stari, potem pa takole pride! Zdaj se praznike odpravili, prej so pa takè otroke k sv. obhajilu pripustili, ki še nič ne razumejo.« Tako je mož modroval. Seveda papež so stari, — zato boš pa zdaj ti Peter Poklukar s Krivega brda in ti Mica Matičkova iz Prestranske vasi, vidva bosta znanprej Cerkev božjo vlada in potem bo vse modro urejeno. Vama bomo dali ključe nebeškega kraljestva, da bosta zaklepala in odklepala, pa vajeti v roke, da bosta delala vozle, pa jih spet razvozljavala.

Jej, kaj pa to pomeni! Torej tudi »Bogoljub« je zoper praznike! Kam naj se vendar še obrnemo?

Ne, »Bogoljub« ni zoper praznike. »Bogoljub« samo to hoče, da se mora jo naredbe sv. Cerkve sprejemati s spoštljivostjo in pokorščino, ne pa z godrnjanjem ter s prenagljenimi sodbami. Tako smo prejeli odnekod s Štajarskega sporočilo, da so tam pobožni ljudje: tretjeredniki, Marijini družabniki in drugi zelo »ogorčeni« zaradi odprave praznikov. Vidite, »ogorčeni« (razjezeni) to ni prava beseda. Ko bi rekli »žalostni«, zoper to bi se ne moglo nič reči, toda togotiti se nad naredbami sv. Cerkve se dobrim kristjanom ne spodobi. To ni prava pobožnost. In kdo ve, kaj so še drugod vse govorili! Na tem, kako kdo sprejema odredbe svete Cerkve ali pa odredbe spovednikov, se najbolje spozna, je li resnično pobožen, ali samo navidezno. Večkrat mislimo, da nas žene gorečnost, pa je le samoljubje, pravi Tomaž Kempčan. Najboljše merilo prave pobožnosti je pokorščina v duhovnih zadevah.

Bodite prepričani, da so sv. oče imeli, kakor za druge svoje odloke, tako tudi za tega svoje utemeljene razloge. Kdor Pija X. pozna, ta se ne bo bal, da bi kaj takega ukazali, kar bi verskemu življenju

resnično škodovalo. Saj vse delovanje Pijevo meri le na to, da bi se versko življenje poglobilo in poživilo. Najboljši dokaz za to nam je poleg drugih to, kako delajo za češčenje sv. Rešnjega Telesa in za prejemanje sv. zakramentov, — kar se res lahko imenuje od Sv. Duha navdihnjena misel.

Kateri so pa bili razlogi, ki so svetega očeta in zbor kardinalov privedli do tega sklepa?

Prvi je gotovo: edinost v Cerkvi. Sv. oče so zaukazali takoj spočetka svojega vladanja, da se vse cerkveno pravno nanovo kodificira, to je vse cerkvene postave naj se pregledajo, po potrebi preurede ter nanovo zberejo v lepo urejeno zbirko. To je ogromno delo, ob katerem delajo najmodrejši svetovavci papeževi v Rimu že sedem let. Seveda želijo ti možje s svetim očetom vred da bi bile postave in odredbe v celi katoliški Cerkvi kolikor mogoče povsod enake. — Tako so prišli pri tem delu tudi do postave o zapovedanih praznikih. In kaj so našli? Videli so, da je glede praznikov v Cerkvi velika razlika. Na Laškem in Španskem jih imajo 20, v Avstriji in na južnem Nemškem 16, na severnem Nemškem 12, v Ameriki 6, na Francoskem 4. Zato govori rimski odlok tudi o prazniku sv. Janeza Krstnika, ki pa pri nas ni zapovedan. Določbe o praznikih so se v Cerkvi že večkrat spreminjale; kajti to ni nobena verska resnica, koliko mora biti praznikov. Verskih resnic tudi papež ne morejo spreminjati in jih nikoli ne bodo; zapovedani prazniki to so pa ravno ena tistih reči, o katerih imajo papeži kot ključarji božjega kraljestva na zemlji pravico zavezovati in razvezovati. To se imenuje cerkvena disciplina, red ali uredba. V tem oziru so lahko razlike po raznih krajih in deželah; toda še lepše je, če je kolikor mogoče edinost in enakost. Ta enakost je v naših časih tembolj zaželjena, ker ljudje toliko potujejo in se preseljujejo po svetu in jih pri tem ta razlika kolikortoliko moti. In če so v Rimu želeli to edinost doseči, ali

bi ne moglo biti to navdihnjeno od Svelega Duha? . . .

Drugi razlog odlok prav jasno pove: da bi se ljudje ne mogli pritoževati, da jih Cerkev ovira pri skrbi za vsakdanji kruh in zaslužek. Tako očitanje je morala Cerkev že prav mnogokrat slišati. Sv. očetu pa »je pri srcu edinole (časna in večna) blaginja krščanskega ljudstva«. Pokazati hočejo, da Cerkev ni nasprotnica časne sreče, časnega blagostanja in napredka.

Tretji razlog pa je bil gotovo ta, da bi se manj greha delalo (kakršen razlog vodi Cerkev tudi pri polajševanju posta). Dandanes je tok časa tak, da so — kakor ob Noetovem času — misli in srca ljudi le v zemljo obrnjena. Sv. Cerkev tega ne more preobrniti, kakor močno bi tudi rada. Dnevi Gospodovi se vedno slabše praznujejo. Država pozna samo »nedeljski počitek«, prazniškega noče poznati. Poglejte po tovarniških dimnikih, katerih je vsak dan več, — največje praznike se kadi iz njih! Po mestih so ljudje dopoldne po prodajalnah, popoldne pa na izlete, po hribih, po gostilnah in plesiščih. In tudi na kmetih, — ali niso popoldne cerkve vedno bolj prazne? Na veliko žalost opazamo, da ljudje za krščanski nauk vedno manj marajo. O praznikih, ko so same litanije, je pa še manj. Mladi ljudje letajo okoli ali pa se zbirajo po gostilnah, po kegljiščih in plesiščih. — Povejte mi, kdaj se v tednu največ greha zgodi? Kdaj se največ pije? Kdaj največ pleše? Kdaj največ pretepa in pobija? Ali ne v nedeljo popoldne? Zato je škof Egger, veliki bojevnik zoper pijančevanje in svet mož, po pravici vzdihnil: Človek že ne ve, ali nedelja več koristi krščanskemu življenju ali mu več škoduje, ali se Bog bolj časti ali bolj žali? Če pa velja to že o nedeljah, velja še bolj o praznikih. Pa kako bo bolje, ko so misli in srca ljudi obrnjena le v zemljo? In kako bo bolje, ko mnogokrat tisti, ki hočejo veljati za dobre, »jarem z nevernikivlečejo«.

Skoro deset let že prosim in kličem kakor glas vpijočega v puščavi na odpor zoper tistega, ki ima na vesti skoro vse oskruhanje dni Gospodovih, — pa kdo me posluša? Niti tisti ne, ki bi me morali! Karkoli povem, vse odleti nazaj. Ljudje hočejo uživati in se ne puste odrekati! (Glej zadej »Marijino Cvetje«!) — Prav posebno se pa nerodnosti gode one tri praznike, ki so dodatek trem največjim praznikom: Sv. Štefan, velikonočni in binkoštni ponedeljek. Ni davno kar nam je povedal neki advokat, da ko je bil on kot praktikant pri sodniji, so imeli od Novega leta pa do maja vsak teden najmanj dve, tri pravde samo zaradi tistih pretepov, ki so se zgodili na dan sv. Štefana. — Vprašam: Ali se tako praznujejo sveti dnevi?! Ali mislijo sv. Štefana, ki je bil ubit, s tem častiti, da se tudi med seboj pobijajo in koljejo? Je li tako praznovanje v čast Bogu in v korist krščanskemu ljudstvu? . . .

Zato sveti oče modro dostavljajo: Pričakujem trdno, da bodo vsi verniki tudi tiste dni, ki smo jih črtali v številu praznikov, nič manj kot dosedaj dajali čast Bogu in svetnikom, in da bodo druge praznike, ki še ostanejo zapovedani, z večjo gorečnostjo kakor dosedaj izpolnjevali cerkveno zapoved.

Vidite, to so nekako razlogi, ki so vodili sveto stolico pri tem novem odloku. Hoteli smo pokazati, da v Rimu ne delajo tako tjevidan in da zaradi tega čisto nič ne smemo zgubiti zaupanja in spoštovanja do sv. očeta, ki žele ukreniti le to, kar bi bilo v vsakem oziru najbolj v korist krščanskemu ljudstvu.

Seveda pa moramo h koncu povedati, da so tudi razlogi za to, da bi prazniki še ostali. Priznamo, da nam bo, če se to pri nas izpelje, nekaj časa dolgčas po njih, ker smo jih navajeni. Tudi vemo, da je pri nas veliko več takih, ki imajo radi osem dni več počitka v letu, kakor pa takih, ki imajo radi osem dni več služka.

Zato pa povemo tole: Ako krščansko ljudstvo želi, da mu prazniki ostanejo, ima odprto eno pot, namreč: **prosit**i s me. Če so drugi prosili, da se prazniki skrčijo, smejo tisti, ki želijo praznike imeti, istotako **prosit**i, da naj ostanejo. Meseca novembra bodo imeli škofje cele Avstrije o tem posvetovanje na Dunaju in bodo svoje želje sporočili v Rim. Pot do svetega očeta pelje preko škofov, pot do škofov pa preko duhovščine. Po tem potu sme krščansko ljudstvo sporočati svoje

želje najvišjemu pastirju in gospodarju.

Splošno želi ljudstvo, da prazniki ostanejo. In mi želimo, da se mu ta želja izpolni. Ako kljub tem željam v Rimu (zaradi edinosti) ne bodo hoteli odnehati, — se bomo pokorno uklonili. — Če pa Rim praznike dovoli, Vam jih »Bogoljub« iz srca privoščim. Toda eno je najprej potrebno: Skrbimo vsi skupaj, da se bo do pošteno in pobožno praznovali!

Vem za njega...

Vem za njega, ki me ljubi,
ki zaupati mu smem;
če vsa srca so mi tuja,
on mi nikdar ni, to vem.

Lep je, da ga solnce gleda,
zvezdice pred njim mrjó;
luna jasna se mu klanja,
vedno molí ga nebo.

Ko je ležal v mrzlih jaslích,
bila sem mu v mislih že;
ko je bežal pred Herodom,
zame bilo mu srce.

Ko je v tihem Nazaretu
v mladem jutru limbar vstal
in ga vprašal: »Koga ljubiš?«
mene je imenoval.

Jezero genezareško
šepetalo je pred se:
»Koga ljubiš?« in v odgovor
bilo moje je ime.

»Koga ljubiš?« je zaklical
v težki uri križ težak,
klical mu je trnjev venec,
klical trdi cestni tlak.

Sulica je ljubosumno
mu pogledala v srce:
»Koga ljubiš?« V srčni rani
stalo moje je ime.

»Koga ljubiš?« izprašuje
lučka večna in oltar,
in na ustnah zatrepeče
moje mu ime vsikdar.

»Koga ljubiš?« jaz ne vprašam,
saj že davno, davno vem;
vem za njega, ki me ljubi,
ki zaupati mu smem.

M. E.

PRESVETO REŠNJE TELO.

52. letno poročilo bratovščine presv. R. Telesa (1. maja 1910 do 1. maja 1911).

Z veliko hvaležnostjo do Boga sklepa bratovščina presvetega Rešnjega Telesa minulo leto, kajti trdno zaupa, da se je zopet mnogo storilo za počestčenje božjega Imena na zemlji. Z veliko zadovoljnostjo in srčnim veseljem se smejo udje bratovščine ozirati na tiste ure, ki so jih v pobožni molitvi darovali Jezusu v presvetem Zakramentu. Pa tudi še za naprej naj se na novo navdušijo za vedno večjo ljubezen, vedno večjo gorečnost do presvetega Zakramenta.

Zakaj to?! 1. Nobena bratovščina, nobeno društvo ne služi boljši stvari, kakor bratovščina presvetega Rešnjega Telesa. Ona ne stremi po posvečnih ciljih, v njej se služi le Kristusu, kralju vseh kraljev; njegovo ime se blesti na naši zastavi; njemu sledi stotisoče članov z navdušenjem; v njegovo čast se opravljajo molitvene ure pred Najsvetejšim; njemu v čast dela mnogo rok pridnih deklet; njemu v čast se darujejo mali letni prispevki. Vsa ta požrtvovalnost je Jezusu gotovo dopadljiva. On se je rad mudil v Betaniji pri Lazarju. V cerkvi je tabernakelj njegova Betanija; tu so pridne Marte, ki vsako leto nekaj vinarjev darujejo za opravo, v kateri se opravlja najsvetejša daritev, tu so Marije, pobožne duše, ki udanih src klečijo pri Jezusovih nogah pred sv. tabernakeljom.

Oj, pridite vsi, ne le nekateri, pridite vsi in molimo ga, kajti mlačnost v češčenju presvetega Rešnjega Telesa je prva stopinja od pota verskega, pobožnega življenja.

2. Naj raste gorečnost do presvetega Zakramenta, kajti to pobožnost je prav

Jezus sam zasadil v svojo sveto Cerkev kot središče vseh pobožnosti. Presveti Zakrament je vir vseh milosti. Kar je solnce na nebu, kar je studenec v naročju zemlje, kar je srce v telesu, to je presveti Zakrament za ves svet. Brez solnca in njegove toplote bi vse otrpnilo in zmrznilo, brez srca bi zamrlo človeku telo, — brez tega presvetega Zakramenta umrje vera, opeša upanje in zamrzne ljubezen; brez tega Zakramenta ni nobene prave čednosti. Velikanske naprave in ustanove ljubezni, ki so nastale v teku stoletij, vse to je občudovanja vreden sad presvetega Zakramenta. Sad presvetega Zakramenta je kri mučencev, sad presvetega Zakramenta so težavna pota in požrtvovalno življenje misijonarjev, vse neštete naprave za uboge, sirote, bolnike, zapuščene otroke, za gobovce, za umirajoče, za vzgojo otrok — vse to je sad presvetega Zakramenta. Sad presvetega Zakramenta so neštetilne duše, čiste kot lilije, ki so kras in veselje svete Cerkve. Koliko duš bi brez presvetega Zakramenta ne moglo ohraniti svete nedolžnosti! Ta presveti Zakrament je pri vseh narodih, pri vseh stanovih obrodil krasen sad svetosti in napolnjuje nebesa s svetniki. Nikdar ni bila Cerkev tako sveta, nikdar ni v njej živelo toliko svetnikov, kakor v tisti dobi, ko se je versko življenje kristjanov osredotočilo v presvetem Zakramentu.

Sveta so pota božje previdnosti. Božji Duh je navdihnil sv. očeta Leona XIII. in Pija X., da sta izdala dekret o češčenju presvetega Zakramenta in pogostnem prejemanju sv. obhajila. S tem sta odprla neizmerno zaklade milosti vesoljni Cer-

kvi, sta mnogo kristjanov vspodbudila za večjo svetost, večjo popolnost in sveta Cerkev se bliža duhovnemu vstajenju.

Hvala Bogu, tudi v ljubljanski škofiji se ljudstvo tega poslužuje z velikim veseljem. Vedno češčenje se z veliko vnemo opravlja, sveta obhajila so vedno bolj pogosta. Mnogo novih članov je pristopilo naši bratovščini in število je naraslo na 118.000. Ako v kaki župniji vedno mnogo novih članov pristopa bratovščini, je to lepo znamenje, da je gorečnost za češčenje presvetega Zakramenta še vedno velika in da je versko življenje v župniji živo. Vse to pa je velikega pomena za prihodnjost. Vse kaže, da se sveti Cerkvi bližajo

velike nevarnosti in morebiti tudi hudo preganjanje. Zvesti pa bodo ostali sveti veri in sveti Cerkvi le tisti, ki pobožno časte presveti Zakrament.

»Dve stvari sta moja nebesa na zemlji,« je rekla neka pobožna duša, »volja božja in Jezus v presvetem Zakramentu.« Bodimo torej zvesti naši bratovščini. Pred tabernakelnom naj bodo naša nebesa na zemlji. Tudi hočemo Jezusa pozdraviti, kadarkoli od daleč zagledamo kako cerkev, prav iz srca ga hočemo moliti pa tudi druge pridobiti za to pobožnost, tako pokažemo Jezusu svojo ljubezen.

(Konec prih.)

Večerne in jutranje misli pred tabernakelnom.

Ugaša dneva svetli žar,
v daljavi solnčni svit pojema;
k počitku lega dnevni čar,
vesoljstvo nočni mir objema.

Le jaz v skrivnostnem miru bdim,
in misli moje vro v svetišče,
poln tajnih misli tja hitim,
kot čolnč v varno pristanišče.

Poklekнем v tihi mrak temán,
iz srca ena misel vstaja:
tako bo zemski čas končan,
življenja tek le kratko traja . .

Ugašal bo življenja svit,
ob motnem žaru bele sveče,
vsak hip življenja bo razkrit,
končana doba zemske sreče.

Na dolgo pot se bom podal,
ki vodi v večnost nas neznano.
In tresel naj bi se in bal?
moj mili Jezus pojde z mano!

Moj dobri Jezus, moj vodnik
na trnjevi življenja poti,
goreči dušni tolažnik
ob smrti pride mi naproti.

Kako bo lahka dolga pot,
kako bo sladko želo smrti;
saj pojdem iz doline zmot,
Gospod me spremi v raj odprti.

V Njem smrtno spanje bodem spal
v nadi, da se nisem zgubil,
v Njem zopet bom v življenje vstal,
Gospod bo slednjič me obudil.

V daljavi vrsta sinjih gôr,
tam milosti neskončno morje,
v višavi vstaja večni Zor,
čarobno se rudi obzorje.

O, kje sem, ljubi Jezus moj?
To niso zemeljske nižine!
In ta skrivnostni solnčni soj,
ta slutnja Večnega bližine?

In ta oživljajoči dih,
ta velemir, ta neobsežnost?
ti rajski spevi blaženih,
in neizmerna ta brezbrežnost?

Kako sem potnik sem dospel?
Vodila me je živa vera!
Njen žarek me je sem dovel,
kjer ni temine, ne večera.

In vse je gluho, vse molči . . .
a vendar čujem glasne klice;
pred sodbo nekdo mi veli,
to klic neskončne je pravice.

Pravica večna, Jezus moj,
mogočnost tvoja stvarstvo vodi;
v bojazni kličem pred Teboj:
nikar me v kazen ne obsodi!

J. U. Limbarski.

O Grinjonovi „pravi pobožnosti do Marije“.

(Dalje.)

V zadnji številki tega lista sem ti, dragi bogoljub, pojasnil, v čem obstoji bistvo po pravici toliko hvaljene Grinjonove pobožnosti do Marije. Iz te razprave si pač spoznal, da ta pobožnost ne vsebuje morda le kake sentimentalnosti, kake pobožnosti samo v občutkih, ampak da zahteva celega človeka. Ona zahteva od tebe zdrave, delavne ljubezni do Marije; izročiti se moraš in prepustiti preblaženi Devici ter njenemu vodstvu popolnoma, tako da nisi več samosvoj, ampak last Marijina; ta služba nebeški kraljici ti nalaga sladko dolžnost, da zvesto in z veseljem spolnuješ božje zapovedi, se odločno postaviš v bran proti grehu ter se odgojuješ v dobrem. Tako si staviš pod vodstvom Marijinim trden temelj pravi čednosti in popolnemu življenju. Ne nalaga ti bogve koliko novih molitev; zahteva le, da le ti, kar že sedaj delaš dobrega, izvršuješ prav in dobro pod varstvom in vodstvom nebeške kraljice. Naj ti v naslednjem članku pojasnim še razločnejše, kako kot zvest služabnik preblažene Device delaj vse po njej in ž njo.

Ako hočeš postati pravi služabnik preblažene Device, se moraš popolnoma prepustiti njenemu duhu, da te isti vodi vselej in povsod. Izročiti se moraš njenim deviškim rokam, da te one vodijo; prepustiti se jim moraš, kakor se prepusti orodje rokam delavca ali glasbeno orodje rokam izurjenega umetnika. Kaj ne, orodje samo iz sebe ne more izvršiti kakega dela ali umetnine, ampak le tako, da se prepusti rokam izurjenega mojstra ter se pusti od njega popolno voditi in rabiti, kakor on hoče; in glasbeno orodje samo od sebe ne more dajati ubranih glasov, ampak le tako, da se prepusti rokam glasbenika-umetnika. Ako torej resno hočeš, da naj te sv. Duh pripelje do prave svetosti, se

moraš popolnoma izročiti Marijinemu duhu; presveti Devici moraš biti pokoren ter se dati voditi od nje v vseh rečeh, velikih pa tudi malih.

Kake lastnosti pa mora imeti tvoja pokorščina do preblažene Device? Sveti Duh ti jo predočuje v svetopisemski zgodbi Jakoba in njegove matere Rebeke. Bl. Grinjon piše: Jakob, nekak zgled izvoljenim Marijinim častivcem, je bil podložen svoji materi v vseh rečeh. Ubogal jo je vedno, brez obotavljanja in mrmranja, to pa zato, ker jo je prav otroško ljubil. Ravno tako izvoljeni služabniki Marije Device služijo njej z neomejeno udanostjo iz čiste, nesebične ljubezni; pred vsem izpolnjujejo naročilo Marijino na ženitnini v Kani galilejski: 'Vse, kar vam poreče (Jezus), storite.' Jakob je prejel vsled svoje vdanosti do svoje matere skoraj na čudovit način blagoslov očetov, da katerega pravzaprav ni imel nobene pravice. Ravno tako so bili svatje kanogalilejski odlikovani s prvim čudežem Jezusovim, ker so poslušali nasvet presv. Device; Jezus jim je pripravil čudovitega vina na priprošnjo Marijino. Na enak način bode oblagodarjal nebeški Oče do konca časov z milostmi in dobrotami vse, ki bodo popolno pokorščino skazovali presveti Devici. — Zavrženi pa izgube blagoslov kot Ezav, ker niso udani preblaženi Devici Mariji.

Kaj lepo nas uče zgodbe svetnikov, kako so ti v neomejeni ljubezni zvesto služili Mariji vse svoje dni. Šteli so si v največjo čast zvesto služiti presveti Devici, to pa ne le otroci in priprosti, ampak tudi največji učenjaki. Poglej svetega Bernarda in Bonaventura, sv. Frančiška Saleškega in Alfonza Liguori in ti soč drugih! A čemu bi na to opozarjal? Ali je kaj nenavadnega, ako ljudje služijo preblaženi Devici in so jej pokorni? Ali jej ni bil pokoren v vseh rečeh sam

Jezus Kristus, pravi Sin božji? O kako nedosežen zgled je On nam vsem! On, naš Gospod in Bog, večna Beseda Očetova, večna Modrost, je bil pokoren Mariji! Od nje je postal odvisen v svojem učlovečenju, v svojem rojstvu itd. Dopustil je, da ga je vodila Marija kot dete, kot mladeniča ter odraslega moža do trenutka, ko je začel učiti ter se je od nje poslovil, da bi se dal za nas križati. »Bil ji je pokoren«, tako nas uči sveto pismo.

Toda ne samo to. Jezus Kristus ni bil pokoren presv. Devici samo na zemlji, temveč on ji je pokoren še sedaj v nebesih. Kako pravi bl. Grinjon? Naš v nebesih poveljčani Odrešenik je tudi še sedaj Sin Marijin, kakor je bil tukaj na zemlji; z najpopolnejšo otroško pokorščino je še sedaj v svoji slavi vdan najboljši izmed mater. Vendar moramo biti prepričani, da ta pokorščina ni in ne more biti poniževalna za Jezusa. Kajti Marija, ki stoji v neskončni nižavi pod svojim Sinom, mu ne zapoveduje tako, kakor zapovedujejo zemeljske matere svojim otrokom. Marija, ki je po milosti božji in po poveljčanju v nebesih popolnoma združena z Bogom, ne želi nič in ne stori nič, kar bi bilo proti večni in nespremenljivi volji božji. Ako torej pišejo sv. Bernard, sv. Bonaventura in drugi, da so pokorne Mariji vse stvari v nebesih in na zemlji, da celo Bog sam, hočejo s tem reči: Bog je podelil Mariji tako veliko moč v nebesih, da so njemu Marijine prošnje in molitve kakor povelja in da Vsemogočni svoji ljubljene Materj ne more odreči nobene prošnje; saj pa tudi ona prosi vedno ponižno in le to, kar se vjema s sveto voljo božjo.

Kdo bi se pa tudi temu mogel čuditi? Ako je že Mojzes, ki je bil grešen človek, s svojo molitvijo premagal Boga in odel ljudstvo njegove jeze; kako moč pač mora šele imeti molitev ponižne Device in preslavne božje Matere; njena molitev premore pač več, kot premorejo molitve in priprošnje vseh angelov in svetnikov! Zato nazivljejo slavni pisatelji Marijo s pomenljivim naslovom »omnipotentia supplex«, to je: Vsemogočnost na kolenih. Blagor torej oni duši, ponovimo z bl. Grinjonom, katere se Marijin duh popolnoma polasti in v njej zavlada! Pri teh besedah pa takoj pristavi naš blaženi pogoj temu blagrovanju. Da pa more duh Marijin voditi dušo, se mora duša odreči svojim nazorom in svoji volji. Ako bi poslušali svoj otemenjen um in svojo sprideno voljo, potem bi stavili največje ovire vodstvu Marijinemu. Zato zahteva blaženi Grinjon odločno samozatajevanje od pravih služabnikov Marijinih. Saj to samozatajevanje tirja jasno sam Jezus: »Kdor se vsemu ne odreče, ne more biti moj učenec« in zopet: »Kdor hoče priti za menoj, naj zatajuje samega sebe«.

Neobhodno je torej potrebno za vsakega pravega služabnika Marijinega, da odstrani in pokonča v sebi poguben vpliv svoje spridene narave s samozatajevanjem iz ljubezni do Marije in Jezusa; to je prvo. Drugo pa je: Ko si se odrekel svoji sprideni naravi, si prizadevaj z vsemi močmi in vstrajno vse čednosti in prednosti pridobiti, katere nahajaš na svoji vzornici, preblaženi Devici. O tem dvojnem prihodnjič.

Ob kapelici lurške Matere Božje.

(Blagoslovljena dne 15. avgusta 1911 na Poljšici pri Gorjah.)

Veselje mi danes srce napolnjuje
in duša mi misli premnogih kipi,
a vendar, — a vendar besed mi zmanjkuje. —
Tu lurška Kraljica pred nami stoji!

Zdaj tukaj nas vladaj, preljubljena Mati, —
bolj blažene vlade od te ne poznam, —
pred Tvojim prestolom hotela bi stati
in večno sem srečna, da Tebe imam!

O bodi nam Mati, presveta Devica,
ozri se nanj, kdor Te bo tukaj čistil,
usliši ga, milostipolna Kraljica,
kdor težnje srca bo pred tabo izlil.

Tu v radosti z nami se boš veselila,
nad nami bo čuvalo Tvoje oko;
v trpljenju boš žalostne ure sladila,
v bridkostih kazala boš gori v nebo.

Ne prosim Te, Mati, kaj moraš mi dati,
ne vem, kaj koristno je zame sedaj;
le čednosti Tvojih želim si nabrati,
in Ti pa zato me za svojo spoznaj.

Le k Tebi me vleče, izvoljena Deva,
glej k Tebi dvigujem oči in roke:
naj čistosti žar, ki raz čelo Ti seva
posije nekoliko v moje srce.

Naj skrb materinska, ki v Tvojem očesu
še vedno enako kot nekdanj žari,
pred hudim nas brani na duši, telesu,
da strast, katerakoli srca ne umori.

In Tvoja lepota in Tvoja miloba
naj nam kamenito srce omeči,
naj zgine iz njega vsa strast in gniloba,
odzdaj znanprej na le zate živi!

Franica Cundrč.

Šola krščanske popolnosti.

Drugi tečaj.

(Dalje.)

9. Sokol.

Ni drugače, dragi bogoljub, po izvirnem grehu je brzokrili sokol naše domišljije tako divji ptič, da se morava tudi danes še učiti, kako ga krotiti, če nama hoče biti v službo, ne pa v oviro pri težnju po popolnosti. Ne samo vihrava je naša fantazija, kakor sva se zadnjič pomenila, ampak je še vse polna drugih muh.

1. Najprej je ta sokol včasih zelo nenažna žival; fantazija včasih rada prinaša pred dušne oči grdih, nedostojnih podob, ki vzbujajo poltno poželjivost in mamijo srce, da se prostovoljno potaplja v nesnago nečistih želja in naslad. O kolika nevarnost preti tedaj človeku, ki svoje fantazije v teh slučajih ne zna prav krotiti!

Že parkrat smo mimogrede kratko omenili, kako treba tedaj delati. Nes pametno bi bilo, če bi si kdo hotel nespodobne podobe tako poditi iz glave, da bi

z glavo otresal, ves prestrašen k Bogu zdihoval, roke vil in druge take reči počenjal. Edino pametno je — zapomni si to dobro! — kadar te vest opomni teh nevarnih podob, kadar se jih zaveš, začni sicer odločno, ali čisto mirno na kaj drugega misliti, si kaj drugega predstavljati. Ker ima namreč človek le eno dušo, eno pamet in eno domišljijo in ker človek vselej misli s celotno pametjo in celotno domišljijo, pa te nove misli in predstave, h katerim se obrneš, vso to grdo svojat odločno potisnejo iz duše in domišljije. — »Četudi, ali kaj, ko se pa vedno zopet vračajo!« — Nič ne dé, le mirno in brez navora začni vselej zopet na kaj drugega misliti, pa bo kmalu mir. Potem ko si to storil, si pa nič več vesti izpraševati, češ, ali sem privolil v kaj slabega ali ne. Tako bi le zopet nazaj klical te grde podobe in tu tiči nevarnost, oziroma zanjka hudobnega duha. Da si se v svojih mislih in s svojo domišljijo obrnil k

drugim stvarjem, takoj ko si se začel nevarnosti zavedati, si dovolj pokazal, da ne maraš kaj slabega, torej vse to ni bilo prostovoljno; kar pa ni prostovoljno, pa tudi greh ni.

Tudi moliti lahko začneš, ko se obrneš od teh predstav, posebno tedaj, če so te grde podobe zelo nevarne, toda vedno le mirno in brez strahu. Strah, nemir in razburjenost deluje na fantazijo, tako da bodo potem take podobe vedno pogostejše in nagajiveje vanjo sile.

Drugič ti fantazija rada pričara pred dušo in srce sliko te ali one osebe drugega spola, do katere ti je morebiti začela v srcu tleti — če se ni že razvnela — brezsmotrena, in zato brezpametna, in zato od Boga prepovedana spolna ljubezen. Če se nočeš navaditi, da se vsaki-krat, ko samega sebe pri tej podobi zasačiš, obrneš proč od nje in ne začneš na kaj drugega misliti, potem seveda ne premagaš te strasti, ki ti bo kmalu vzela veselje do Boga in do popolnega življenja in ki te bo naposled zvodila v greznico najostudnejšega greha. Pa pravijo in pisarijo zaljubljeni sanjači in zaljubljene trape — tistih, ki mislijo pošteno na pošten zakon, ki se bo v doglednem času gotovo sklenil, tukaj seveda nimamo v mislih — da se je take ljubezni nemogoče ubraniti! Seveda, če nočeš krotiti fantazije in nočeš odvracati srca od takih misli, če tiščiš v družino take osebe kakor vešča v plamen, in pred vsem če nočeš zajemati potrebne moči iz molitve, svetih zakramentov in svete maše, potem seveda je nemogoče. Ali kdo je kriv, da je nemogoče? Vsaka strast, tudi ta, ki je seveda najmočnejša, se da premagati, samo potrebnih in primernih sredstev se je treba oprijeti.

Tretjič je pa ta sokol strašno norčav in klepetav ptič. Vse zna oponašati kakor opica, papiga ali škorec, in kar enkrat zna, potem pa ga ni z lepa ugnati, tako ti neprestano klepeče in blebeče. Kar ti bodo oči prepovedanega gle-

dale, ušesa slabega slišale in drugi čuti slabega občutili, vse to ti bo fantazija zopet in zopet kakor na fotografiji kazala, o vsem tem ti bo venomer gostolela, kakor bi gramofon navil, vsega tega te vedno zopet spominjala. In gorje ti, če so bile take reči, ki si jih gledal, poslušal itd., napačne in pregrešne! Ne samo, da te bo potem fantazija vedno motila pri molitvi in sploh v zbranosti duha, s takimi podobami bo ravno fantazija kalen pa močan vir vsakršnih skušnjav. Kako je tožil o tem spokorni sv. Hieronim, ko se je v slrskih puščavah trudil, podvreči srce pameti, pamet in srce pa Bogu! Kako so mu stopali v črni noči pred oči plesoči pari z iskrečimi očmi in žarečimi lici, mu donela na ušesa sladka, poskočna plesna godba, ga mamil spomin na opojno razkošje bogatega Rima: vse kar je nekdanj gledal in čemur se je vdajal. Mnogo bojov je bilo treba in veliko molitve, preden ga je Bog osvobodil prešernega gospodstva nebrzdane domišljije, in se je vrnil pokoj v njegovo dušo.

Zato, dragi bogoljub, pazi na svoje zunanje čute, kakor smo se o tem letos v »Bogoljubu« učili. Nič slabega skozi zunanje čute v fantazijo, a tudi za druge reči, ki sicer niso slabe, pa nepotrebne, imej odprta vrata svojih čutov zelo previdno: le na ta način ti bo domišljija ukročen, ne pa divji sokol.

Posebno ne kvari fantazije z branjem omlednih, sentimentalnih pesmi in romanov, groznih in krvavordečih povesti. Ne samo, da so take reči mnogokrat strupena slana za lilijo svete čistosti, ampak ker so to izrodki pisateljev, kojih dušno življenje ne hodi po svetlih potih resnice, ampak je enostransko in boleljivo, nam taki spisi ne slikajo življenja takega, kakršno je po resnici, temveč le, kakor ga ti pisatelji pojmujejo s svojo dušo, v kateri pa nima prve besede jasna pamet in večna resnica, ampak nebrzdana fantazija in često še bolj nebrzdane strasti. Zato pa gleda tak pisatelj življenje le skozi umazano in krivoplosko steklo svo-

jega nenormalnega duha, a ne samo pisatelj, ampak tudi čitatelj takih reči. Ker pa vsaka potvara resnice duši zelo škoduje, zato proč s takimi spisi. Na potu popolnosti je treba zdrave, trezne pameti in krepke volje, oboje pa ti jemlje strastno branje takega nezdravega čtiva.

Četrtyč pa ta ptič včasih tako poje, kakor mu žvižga — hudobni duh. Do naše pameti in do proste volje namreč hudobni duh ne more, pač pa more vplivati na telesne čute in tako tudi na fantazijo. Vsakovrstne podobe zna obuditi v njej, in nas tako z nepotrebnimi motiti v molitvi in nam z nevarnimi vzbujati raznovrstne skušnjave. Seveda to le tedaj, če človek ne zna in noče krotiti svoje domišljije in če noče moliti. Zato pa »čuj te in molite, da ne padete v skušnjavo«!

Istotako kakor pod vplivom hudobnega duha stoji naša fantazija tudi pod vplivom neukročenih strasti, o katerih se bomo še menili v naši šoli. Neukročena strast ljubezni bo vedno hodila fantazijo priganjat, naj ji pokaže fotografijo ljubljene osebe. In fantazija je zelo postrežljiva in slika in upodablja vse čisto po volji neukročenih strasti. In vsaka neukročena strast si v domišljiji kaj rada in pogosto predstavlja to, kar ima rada, in se pase in redi in krepi ob teh podobah. Fantazija in strasti so torej zmenjene med seboj in vsa ta svojat se drži vkup kakor raki v cajni. In če jih ne boš kro-

til in spravil pod svojo oblast, bodo premotile tvojo pamet in tvoje srce, da boš o vrednosti in nevrednosti stvari le tako sodil, kakor ti kaže fantazija pod vplivom teh strasti. Torej v boj zoper strasti, najprej zoper tisto, ki je v tebi najmočnejša, da moreš gledati bistro in jasno, in da moreš hoditi po pravi poti, ki edina vodi do popolnosti.

Petič nam ta ptič tudi lahko zbolil: ker je fantazija telesni čut, je zelo zavisna od našega telesnega zdravja. Vse drugače služi fantazija zdravemu človeku, kakor bolehnemu človeku, nervoznemu, z ubitimi živci, kaj šele človeku, ki si z alkoholom ubija telesno in dušno zdravje! Zato skrbi, dragi bogoljub, po pameti tudi za telesno zdravje. »Zdrava duša v zdravem telesu«, to je v nekem pomenu tudi za popolnost važen predpogoj.

Naposled še dvojje splošnih sredstev za pravo odgojo domišljije. Prvo je, da si prizadevaš, vsako opravilo kolikor moči popolno opraviti: vse ob svojem času, dobro in s čistim namenom. Drugo: Potrudi se, da večkrat na dan na Boga misliš in se na perutih kratkih molitvic in vzdihljajev k njemu povzdiguješ. Na ta način se bo tvoja fantazija naučila ostajati doma, kadar je treba, in se navadila poleta v svete nebeške višave, kadar je treba. Tako življenje, spleteno iz dela za Boga in iz molitve, pa je popolno.

Dr. Ant. Zdešar.

Na noge katoliški Slovenci in Slovenke na Reki!

Od vseh strani se sliši, kako se katoliški Slovenci gibljejo in to ne samo v domovini, ampak tudi zunaj nje. V Gradcu je »Kres«, na Dunaju »Straža« in koliko je naših društev po Nemčiji in daljni Ameriki. Vse se vzbuja, vse preveva novo življenje, samo mi reški Slovenci spimo težko spanje. Nobenega ni, kateri bi imel srce za nas brezpravne, ampak mi smo menda samo zato tukaj, da nas tlačijo. Od 8 do 10.000 nas je Slovencev (na magistratu nas naštejejo navadno nekaj čez 2000), in vendar če pogledamo, koliko naročnikov ima »Domoljub« in »Bo-

goljub«? Da se prepričam, koliko je naročnikov gori imenovanih listov, stopil sem v upravništvo in kaj? Sramota! Naj govore samo suhe številke. »Bogoljub« ima 11, »Domoljub« 44, »Slovenec« pa 0 naročnikov. Iz tega se vidi, da ni pri nas nobene agitacije in naši ljudje se naročajo samo na tuje in manj vredno časopisje, samo za slovensko je škoda vsacega denarja. Katoliški Slovenci in Slovenke, na delo za naše katoliško - slovensko časopisje! Mi katoliški Slovenci in Slovenke smo brez svojega ognjišča, kjer bi se zbrali, izobraževali in včasih tudi malo razveselili.

Treba nam je torej poštenega društva za naše ljudstvo in s tem rešimo vsaj one Slovence in Slovenke, katere je še mogoče rešiti. Potreba nam je torej »Katoliškega slovenskega izobraževalnega društva«. Na to sem že večkrat mislil in poskušalo se je, da bi si pridobili simpatije tamošnjih katoliških krogov ali — zastonj. Skratka, svetovalo se nam je, naj pristopimo v društvo »Circolo cristiano sociale«, da bi ga mi — kakor so se izrazili — s tem malo oživili. Ampak jaz mislim, da imamo mi ravno tako pravico, da se organiziramo, kakor drugi in to bomo z božjo pomočjo tudi storili. Enih ljudi pa pri tem ne morem pozabiti in

se tem potom obračam do njih in to so čč. oo. frančiškani — Slovenci na Trsatu. Prosim jih, da nam priskočijo na pomoč z delom in nasveti, da pokažemo našim bratom v domovini, da so tudi na Reki še poštene in verni Slovenci in Slovenke. Za danes končam. Zbirajte člane in članice, kakor tudi denarne prispevke za naše bodoče »Slovensko katoliško izobraževalno društvo«. Vsak Slovenec in vsaka Slovenka naj bode apostol za to sveto stvar. Vsak najmanjši dar se s hvaležnostjo sprejme. Več o tem v prihodnji številki »Bogoljuba«. Katoliški Slovenci in Slovenke na delo za Boga in domovino, — Anton Pestotnik.

Armada sv. Križa.

Piše P. I. K.

(Dalje.)

Vožnje po morju, je rekel P. Egidij, od Trsta do Jafe vam ne bom popisoval, saj ste sami poskusili njeno dobro in slabo stran.

Takrat še ni bilo železnice iz Jafe v Jeruzalem, zato smo potovali s konji dalje. Po 12urni ježi pridemo v Jeruzalem v samostan S. Salvatore. To vam je pravcati labirint hodnikov, stopnjic, dvorišč, sob, delavnic. Od 90 do 100 frančiškanov biva tu notri vseh mogočih narodnosti: Lah, Nemci, Poljaki, Ogrji, Francozi, Španci, Portugalci, Belgijci, severo in južni Američani, Arabci, da celo zamorci nosijo tudi redovno haljo svetega Frančiška.

Pa bi vprašal kdo: čemu jih je toliko? Odgovor: S. Salvador je glavni samostan kustodije v sv. deželi, izmed 50 drugih, raztresenih po Palestini, v Siriji, na otoku Cipru, Armeniji, Egiptu, Carigradu. Tu v glavnem samostanu je središče za oskrbo vseh drugih samostanov v osebni in gmotni oziru. Razunžupnije, pri kateri so v dušnem pastirstvu 3 patri, je v S. Salvatoreju bogoslovno učilišče vseh štirih letnikov. Tu stanuje vodja frančiškanskega gostišča (casa nova), tu je bolnišnica za frančiškane iz vseh drugih samostanov. Tu bivajo franč. učitelji raznih njihovih sirotišnic po mestu. V domači lekarni je obilo posla, ker dobivajo tu reveži iz mesta in okolice zdravila zastonj. Pozabiti ne smemo tiskarne v samostanu, kjer je obenem zaposlenih do 30 svetnih delavcev, dalje knjigoveznice, potem pekarnice, kjer dobivajo reveži kruh zopet zastonj, mizarne z obilo delavci, kovačnice, parnega mlina; čevljarjev in krojačev je cela vrsta. Za celo

kustodijo se tu pri obrtih izdeluje vse potrebno za samostane, za kar je treba sposobnih ljudi. Odtod obilno število redovnikov v samostanu S. Salvatore.

Mene so vtaknili za nekaj časa v tiskarno, kjer sem dobil posla pri litografiji, kar pa mi ni bilo posebno všeč. Zato sem se oglasil rajše k straži božjega groba. Uslišani sem bil takoj, ker se redkokateri sam tja ponuja.

Življenje med varhi božjega groba je v resnici mučno, trudapolno. Ni šala, bivati v celicah brez drugih oken, kakor majhne odprtine na vlažen hodnik, poln strupenonadležnih komarjev. Ta samostan ob cerkvi božjega groba je pravzaprav ječa. Izhoda nima drugega, kakor onega skozi cerkev: ker pa cerkev v tedanjih časih ni bila vsak dan odprta, ampak je minulo dostikrat tudi 14 dni, da je kdo turškemu stražnikom plačal primeroma visoko svoto za »aperturo«, kakor se zove odpiranje vrat božjega groba, potem si lahko mislite, kaki reveži so bili varihi božjega groba, ko niti čistega zraka niso imeli za potrebo. Tik ob njihovem samostanskem hodniku so imeli tedaj mohamedani hlev za kamele, ravno nad kapele sv. Rešnjega Telesa v cerkvi božjega groba. Gnojnica je zatekala na hodnik in po oboku v kapelo.

Šele l. 1869. je vsled posredovanja cesarskega romarja Franca Jožefa I., našega vladarja, turška vlada odpravila hlev in frančiškanom za drag denar prepustila tisti prostor nad kapelo, kjer imajo sedaj malo teraso, da gredo na prosti zrak. Ta izprememba pa razkolnim Grkom in Armencem,

našim sosedom ni bila všeč. Nagajali so nam s tem, da so na svoji terasi, ležeči nad našimi celicami, zamašili odvodne luknje, po katerih je deževnica otekala v našo kapnico: s tem so nam delali dvojno škodo: voda je lezla v naše stene namesto v vodnjak. Kmalu smo imeli dež od stropa, pa prazno kapnico. Po dolgotrajnih prepirih, pritožbah in običajnem večkratnem bakšišu pri turški gosposki je bilo mogoče razkolni hudomušnosti priti do konca.

Tri mesece sem prebil kot varih na straži v božjem grobu. Hišni red je tak, da je ponoči časa malo za spanje: ob 1/2 12. uri ponoči duhovne molitve v koru; trajale so do 1. ure po polnoči. Kdor je mogel in hotel, je legel nazaj k počitku. Močne živce mora imeti, kdor zaspi v kljub šumu in vpitju Grkov in Armenov: le ti namreč precej po polnoči začno z bogočastjem po svojem obredu. (Ta ali oni izmed slovenskih romarjev je morebiti v zgodnjih jutranjih urah imel priliko v cerkvi božjega groba biti pričujoč pri grški ali armenski službi božji, ali celo pri obeh obenem. Gotovo so ga ušesa bolela. Ponoči se pa seve vse močneje sliši.)

Prva sv. maša po našem obredu je v božjem grobu ob 3. uri zjutraj, druge pa se zvrste, ko nehajo Grki in Armenci okolo 5. ure, časih tudi prej, če ni ravno veliko razkolnih romarjev v Jeruzalemu in ž njimi kaj več njihovih popov. Tudi podkupiti se dajo, da prej nehajo, kar se večkrat zgodi. Redno imajo frančiškani pravico do ene slovesne sv. maše in dveh tihih na božjem grobu; vendar končano mora biti vse okolo 1/2 7. ure zjutraj, nato imajo svoje obrede Grki.

Naporno delo v božjem grobu me je tako izmučilo, da so se mi roke tresle, kakor kakemu starčku, zraven tega sem si z branjem in učenjem še bolezen na očeh nakopal. P. kustos je bil prisiljen, me odpoklicati; poslal me je nato na Libanon v Hariso, da si utrdim zdravje in popolnoma privadim arabskega jezika. Prišel pa sem z dežja pod kap. Tu se me je lotila huda mrzlica. Petrova tašča mi je pogosto hodila na misel. Malo je manjkalo, da me niso zagreblji. Vendar za enkrat sem jo še odnesel. Poldrugo leto sem prebil na Libanonu, potem sem bil poklican v Jeruzalem nazaj za mestnega kaplana pri frančiškanski župniji S. Salvatorja, mesca januarja 1873.

V Jeruzalemu.

Župnik je bil tedaj star, bolehen mož: za delo ne posebno več sposoben, zato sem bil pa jaz preobložen.

Farani domačini so kajpada Arabci. Po veri so sicer katoličani, po življenju pa se ne razločujejo dosti od svojih mohamedanskih rojakov.

Denar je njih bog, z denarjem se pri njih vse doseže, tudi najslabše. Zraven so še čudno drzni in nehvaležni. Pomislite: vsak dan smo razdelili kruha 400 revežem, nad 100 revežev dobiva v samostanu hrano za stonj, zraven zdravnika in zdravila v bolezni. Ravno tako ima mnogo katoliških družin po samostanskih hišah stanovanje brezplačno. Dalje plačuje, ali boljše rečeno je plačevala kustodija vojaško takso za katoličane, ki takrat še niso bili dolžni služiti v turški armadi, kakor dandanes. Šolski otroci dobivajo večinoma obleko, šolske potrebščine in še kruh povrhu. Ni mi treba še posebej omenjati, da v sili in potrebi vsakdo najprvo najde vrata v frančiškanski samostan, kjer prosi in dobi podporo. O sirotišnicah niti ne govorim ne, ker otroci niso krivi, da so zgubili stariše. Okolo 200 svetnih delavcev ima dober zaslužek v samostanu S. Salvatorja, — veste, kako hvalo nam vedo za vse to? Nehvaležnost in očitane, da je miloščina, ki prihaja iz Evrope, prav za prav njihova, da jim premalo damo i. t. d. Iz tega lahko prevedite, da nismo ravno na rožicah varhi sv. dežele.

Nadaljna senčna stran katoliških Arabcev je pijančevanje in lenoba. Mohamedanskemu Arabcu je seveda alkoholna pijača v koranu prepovedana: marsikateri krščanski Arabec pa je s koranom odložil tudi zmernost. Mnogo katoliških družin bi lahko shajalo s zaslužkom družinskega očeta, če bi on ne pogнал po grlu tedenskega plačila za delo. (Čujte! čujte! Ur.)

Seveda posebno priden tudi ni Arabec pri delu: če le more, se rajši preživi z jezikom, kakor z rokami, t. j. ker je arabska mladina čudovito nadarjena za jezike ter se vam z lahkoto nauči pet, šest jezikov, za to se rajši vsiljuje romarjem in turistom iz celega sveta za vodnika in pri tem poslu vjame mnogo bakšiša, kakor pa da bi se poprijela koristnega in poštenega rokodelstva.

Nezmernost pa in lenoba sta najbolj rodovitni svet, na katerem rastejo predolgi prsti in nečedno življenje. Nezvestoba in zvijačnost, posebno proti Evropejcu, je kaj navadnega med Arabci.

Vendar marsikaj dobrega in lepega imajo naši katoliški Arabci tudi na sebi. Posebno radi prejemajo sv. zakramente in vneta časte Devico Marijo. Vpeljal sem med njimi bratovščino sv. rožnega venca, ki ima še danes zelo veliko udeležbo v Jeruzalemu. (Dalje prih.)

V Ameriko?

Iz Amerike se piše:

Naseljevanje v Zedinjene države zopet zelo narašča. Leto, končavši s 30. junijem, nam kaže veliko številko, nad milijon izseljencev iz Evrope je dospelo v Zedinjene države. Povdariti pa moramo, da **razmere tukaj pri nas nikakor še niso ugodne.**

Amerika še dandanes velja pri delavcih in nižjih slojih ljudstva v gospodarsko zaostalih državah in deželah v Evropi za nekaj raj, po katerem se mleko in med cedi. Ljudje pa, kateri prihajajo dandanes v Ameriko iz dežel, v katerih je obrtnija dobro razvita in na visoki stopinji, ne pričakujejo tukaj posebnih dobrot.

Razmere dandanes tukaj še niso posebno dobre; zadnja kriza je pustila hude posledice, in vedno je potreba eno ali dve leti za prehod v »boljše čase«.

Iz Hurley, Wis., 1. avgusta je v »Glasniku« tudi sledeči dopis: »Moj skromen dopis ima namen, namreč rojake svariti, da naj za sedaj ne zahajajo sem, in sicer iz sledečih vzrokov: Rudokopi v bližnjem Ironwood, Mich., so zaprti. Pri enem je razstrelba toliko škode napravila, da bode preteklo še precej časa, predno se prične z delom. V drugem pa je tudi nekaj; kar zaprli so ga in pičlo je število onih, ki uživajo še to milost, da tvegajo svoj život za nenasitnega moloha. Torej »železno okrožje« ne nudi pričakovanih zaslužkov.

Po šumah je isto. Le malo je dela — torej tudi ni jela. Delavcev vse polno in dan na dan vidiš trume ljudi, ki se vračajo, ker niso dobili zaslužka.

Toliko cenjenim rojakom v vpoštev!

Slovenci prvič v Sveti deželi.

(Piše urednik. — Konec.)

V Jafi se nismo dolgo mudili. Tam na morju nas je že čakala naša stara znanka ladja »Tirolka« in nas vabila zopet k sebi. Naše misli pa so se sukale okoli tega, kako jo bomo zdajle skoz to skalovje in vodovje na teh lupinah, arabskih čolnih, srečno pripluli do nje. Oh, da bi bil že tam, si je marsikdo mislil! Res ni šlo prav gladko; morje je bilo nekoliko nemirno, toda bolje rečeno: šlo je gladko, toda ne prav ravno, ampak šlo je gori in doli; zdaj se je pognal čoln kvišku, zdaj zopet poglobil v valovje. Potem pa ti poradni, predrzni Arabci! Ne da bi napravili ovinek; kar sredi med pečinami čez najhujše valovje jo urežejo naravnost proti »Tirolki«! Marsikdo je malo neprostovoljno zavriskal ali naravnost rečeno: zacvilil. Mislil je, da se že koplje v mrzli vodi, pa mu ni bilo nič hudega. V eni uri smo bili zopet vsi srečno pod perutami naše velike koklje, »Tirolke«. Nikomur se ni nič žalega zgodilo. Arabci znajo, to se jim mora priznati!

Še en pozdrav Sveti deželi, — ladja se je zabizala in odpulila smo jo zopet nazaj proti jadranski obali. Sveta dežela se nam je vedno bolj odmikala, Jafa je vtonila v morju in smo bili zopet sredi same vode: nad nami plavo nebo, okoli nas neizmerno vodovje.

Marija sedem žalosti,
obvaruj nas nevarnosti!
Oj le naprej, oj le naprej,
tje do srečnih krajev mej!

In začelo se je zopet življenje na ladji, ki smo ga bili vajeni že od prej. Dnevni red isti, vse popolnoma tako, kakor prvih pet dni: Vsak dan sv. maše od štirih dalje, vsak dan pridiga in sv. maša, popoldne pa nalogor in pete litanije; tukaj molitev, tam petje; tukaj miren razgovor, tam šala in smeh. — Naš »pesnik« nam je življenje na ladji takole opisal:

Vsak ima veselje svoje:
Ta kramlja, a oni poje,
Franc sanjav po morju gleda,
Šunko A...u...i. pojeda,
Ta ti vino toči, pije,
ona moli litanije

in tako dalje, — pa se ne sme vse povedati... A kmalu, ko smo se zopet dobro udomačili na ladji, je zopet prilezla iz morja stara naša znanka s suhimi kostmi, razmršenimi lasmi in kljukastim nosom — morska bolezen. Ta stara tihotapka nas je drugega za drugim položila po tleh, in začel se je zopet »stok in zdihvajne«.

V teh žalostnih časih je moralo priti vmes kako veselje, da nismo obupali. In res: v salonu prvega razreda je vladalo veliko veselje, obhajala se je velika slavnost svetovnega pomena: imenovanje novega kreškega guvernerja. Vozili smo ravno mimo otoka Krete. (Prvič po nje severni strani, zdaj po južni). Kreta je pod turško oblastjo, a Krečani niso s Turki nič kaj zadovoljni, vedno

se nekaj puntajo. Da bi napravile mir, so države sklenile dati Kreti samostojnega guvernerja (vladarja). — V svoji sredi smo imeli moža, ki je bil popolnoma sposoben za to velevažno mesto. Pokončna hoja, častljiva brada ter izredne duševne zmožnosti so obrnile nanj oči vseh, in vseh misel je bila ena: izvolimo ga za guvernerja Krete! In zgodilo se je. Seveda so se godile, kakor pri takih prilikah običajno, velike slavnosti. Odposlanstva so se hodila poklanjat in mu izražati svojo vdanost, guverner pa je delil milosti na vse strani. Naj podamo samo par dokazov velikodušnosti guvernerjeve, katero je izražal, pesniško nadarjen in nadahnjjen, seveda le v verzih:

Gospodoma R. in M.

Naša sosedu sta vrla fanta;
Mi ju imenujemo za svoja adjutanta!

Gospodu profesorju V.

Vesela misel guvernerja navdaja;
gospoda V. imenuje za dvornega točaja.

Gospodu Š.

Čujte odlok guvernerja — Kreka,
Š. imenujemo za dvornega peka.

Tudi mene je doletela velika čast. Kot posebnega prijatelja vinske kapljice me je imenoval guverner za nadzornika kraljevih vinogradov na Kreti.

V takih slavnostih nam je hitro minul čas, in pozabili smo, da smo — bolni. Malo smeja je časih dobro, da se človek nekoliko prerahlja — Nemci imenujejo to „lachkur“, zdravljenje s smehom, ki je dobro zoper nekatere bolezni; če pa zoper katero, potem gotovo najbolj zoper „morsko“ bolezen. Zakaj morsko, pravijo nekateri, če jo človek zgubi iz glave, potem jo zgubi tudi — iz želodca. Seveda časih pa tudi vsako zdravilo odreče.

Torej kakor tjagrede tako nas je tudi nazajgrede prvo polovico pota precej trdo imelo. Kakor hitro se pa je ladja popolnoma pomirila, bili smo zopet dobri, obrazi so se nam razvedrili, in bili smo veseli, da smo spet nekaj za Boga in za svoje duše, pa za duše v vicah trpeli. Prostovoljno si tako neradi naložimo kako trpljenje; zato pa vsaj takrat, kadar nam ga Bog naloži, recimo: Prav je tako! Malo mora biti, če ne, ne bo za nebesa nič! — Posebno pa potem, ko mine, recimo: Na, zdaj pa ni nič več! Vse je minulo. Hvala Bogu za prestani križec! To se je prigledo!

Kakor tjagrede je kapitan tudi nazajgrede povabil vodstvo romanja enkrat na obed; mi pa smo jim zopet pripravili zvečer koncert.

obstoječ to pot bolj iz domačih in šaljivih pesmi. — Ravnotako so zadnji večer spuščali z ladje rakete in streljali.

Zadnje dni na ladji so se jeli prikazovati na krovu ladje vedno bolj jasni, čisti, svetli obrazi. Doli spodaj v ladji je namreč neki hud mož nastavljal sekiro v obliki ostrobrušene britve in brez usmiljenja sekal po gorovju naših lic, dokler ni iztrebil zadnjega štora; — naše brade pa so splavale po vodi in padale v globočino jadranskega morja. Pobožne ženice so se globoko oddahnile in si mislile: No, hvala Bogu, zdaj so vsaj gospodom podobni! Pred smo se jih skoro bale ... Bilo je kakor bi izza temnih oblakov priplaval svetlo solnce na jasnem nebu. Naš pesnik-guverner pa je napravil svoji veliko občudovani bradi nagrobni napis:

Tu guvernerjeva počiva brada,
Umrta je reva še čisto mlada.
Bila je pisana, bila je redka.
Al' jo vzela je slana, al' jetka,
Na tleh je ležala nekega petka.
Umrta je v nedolžnosti cvetu.
Nam pa hudo je na tem gölem svetu.

Zadnje jutro na ladji, ko se zbudimo, smo imeli dež. Nismo ga videli že tri tedne; ko se bližamo domu, nas pa takoj „pozdravlja“. Vendar smo z veseljem pozdravljali tudi mi istrsko obal in še z večjim veseljem zagledali Trst, ki je v vedno bolj razločni podobi stopal pred naše oči. „Lepa naša domovina“ „Domovina, mili kraj“ in druge domoljubne pesmi so nam v teh trenutkih vrele iz dvakrat močnejšim občutkom iz srea in grl. Na obali tržaški so nas zopet pričakovali ljubi tržaški znanci in prijatelji. Ker smo jih pri odhodu ravno tako videli stati na bregu, se mi je zdelo, da so cele tri tedne tam stali in nas čakali. — To je bilo pozdravljanja in živio-klicev!

Izstopivši z ladje se pa nismo nič obotavljali, ampak ubrali jo naravnost proti cerkvi sv. Antona novega. Tam je stopil na prižnico č. g. Fr. Sila, župnik od sv. Ivana pri Trstu, da se nekako poslovi od ostale romarske trume. G. domači župnik in kano-nik dr. Trifon Pederzoli pa je zapel pred oltarjem „Te Deum“ in dal sv. blagoslov. Dalmatinci, Istrani in oni, ki so se vračali z državno železnico, so se tukaj od nas odcepili.

Drugi smo sedli nekako po drugi uri popoldne na posebni vlak, ki nas je čakal, da nas popelje zopet v središče domovine, našo Ljubljano. V Ljubljani bi tudi imeli iti v slovesnem sprevodu v mesto in v stolno cerkev. A močen dež nam je to preprečil. Šli smo posamezno v stolnico. Zvonovi stolne

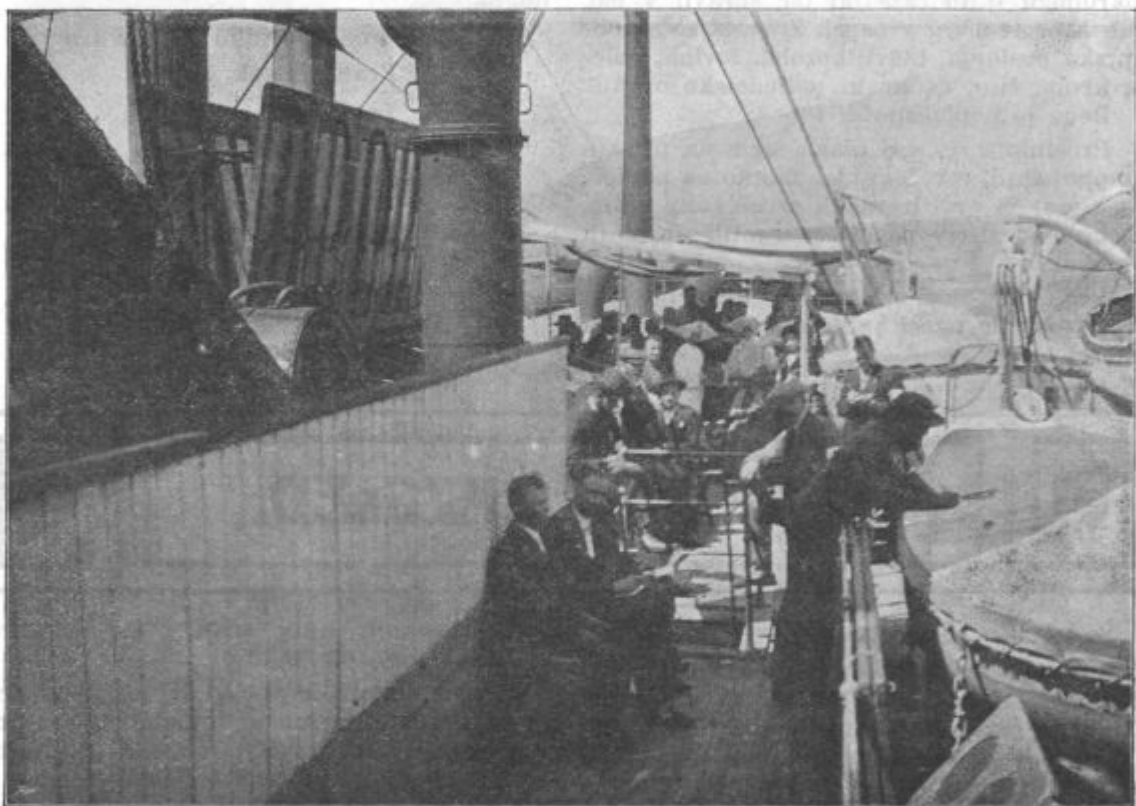
in frančiškanske cerkve so nam peli v pozdrav. Lepo razsvetljena stolna cerkev je bila polna pobožnih pa radovednih Ljubljancev. Dasi prej nisem mislil, sem se vendar zadnji trenutek odločil in skočil za 5 minut na prižnico, kjer sem v par stavkih pozdravil Ljubljance in dal duška naši hvaležnosti Bogu za tako srečno uspelo romanje. Nobenega nismo izgubili; celo naš starosta, 82 let stari Tomaž Zupan z Breznice, ki je vzel s seboj tisoč kron, da bi ga, če umrje na potu, ne vrgli v morje ribam v veselje (ni jim hotel tega veselja privoščiti), ampak

dodali še nekaj svojih, domačih, zadnja seveda:

Vse prepeva, se raduje,
do neba radost doni
moja duša le žaluje,
srce v solzah se topi . . .

S tem je bilo končano prvo slovensko romanje v Sveto deželo.

Kdaj bomo šli zopet, morda marsikdo vprašuje. Na to odgovorim: Kakor se sliši, so bili naši romarji tako zadovoljni, da bi lahko napravili že letos drugo romanje v Sveto zemljo. Sploh, ko bi hoteli ustrezati

Življenje romarjev na ladji.

da bi ga pokopali v Jeruzalemu, celo ta se je premislil in ni maral biti pokopan v Jeruzalemu, ampak je prišel zdrav in čvrst nazaj, da bo pokopan rajši v zemlji domači. Nato so škof v spremstvu kanonikov pristopili k oltarju, molili litanije, zapeli zopet zahvalno pesem, katero je krepko nadaljevala cela cerkev, in podelili blagoslov z Najsvejšim. Šenklaški pevci so nam pa zapeli par posebno lepih pesmi, s katerimi pa romarji še nismo bili zadovoljni, ampak smo

željam ljudstva, lahko napravimo vsako leto eno daljše romanje v Rim, Lurd ali Jeruzalem. — A premagovati se moramo! In sicer prvič zato, da nam ne bodo očitali, da preveč zapravljamo. (Sicer za pijačo ni nič škoda vsako leto 100 milijonov in za veselice, za turistiko, za potratno obleko tudi ne, — a za romanje bi bilo vendar škoda, četudi bi bilo treba veliko manj.) Drugič se pa jaz malo bojim Tomaža Kempčana, ki je enkrat eno tako izrekel, da prav preveč romati ni

zdravo. — Toda v gotovih obrokih, to si bomo pa že dovolili, in ne bomo šli liberalcev vprašat, če smemo ali ne smemo. Zdaj za enkrat je na vrsti Rim, ki ga že dvanajst let nismo videli. Sicer je pa celo naše življenje romanje. Da bi jo enkrat srečno priromali do nebeškega Jeruzalema, to je, kar nam Bog vsem skupaj daj!

Prošnja do blagih src.

Trg Mokronog je zadela grozovita nesreča. Požar je v soboto, dne 19. avgusta, v Mokronogu ljuto razsajal ter spravil v par urah skoro cel trg v pepel. Zgorela so stanovanjska poslopja, hlevi, kozolci, živina, obleka, krma, žito, denar in poljedelsko orodje. Beda je nepopisna!

Prosimo torej vsa blaga srca, da priskočijo obupanim revežem blagohotno na pomoč, da se vsaj za prvi trenutek osuše solze onim, ki obupano zro v pogorišča svojih uničenih domovanj.

Vsak dar, bodisi v obleki, denarju, žitu ali hrani bode našel hvaležna srca nesrečnih pogorelcev.

Torej 4. septembra obletnica našega romanja na Brezjah. Seveda, kdor hoče, lahko pride že prejšnji večer. A skupno opravilo se prične ob 1/2 10. uri dopoldne. Kateri bodo prej gori, gredo v procesiji nasproti onim, ki pridejo z zadnjim vlakom ob 9. uri.

Pošiljatve hvaležno sprejema: »Odbor za podpore potrebne pogorelce v Mokronogu«:

Za župnika Hinko Bukowitza

Franč Žitnik, kaplan.

Ivan Hutter, sodnik.

Ivan Ziherl, trgovec.

Peter Strel, trgovec.

Josip Tekavčič, sodni predstojnik.

Ivan Arh, davčni predstojnik.

Ivan Pirnat, nadučitelj.

Josip Tratar, učitelj.

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Bolezen sv. očeta Piya X. Niso imeli prav tisti, ki so trdili, da so sv. oče samo utrujen, od napora in da jih je zdelala vročina; pretiravali so pa tudi razni listi, ki so že govorili o volitvi novega papeža. Res pa je, da je bilo srce sv. očeta vsled strjenja krvi zelo opešalo, a se je splošno zdravje zopet okrepilo.

Umrli je dunajski kardinal dr. A. Gruša. Pogreb dne 10. avg. je bil sila veličasten. Pokojnik je začetnik katol. društvene organizacije; bil je vrhovni predsednik kat. društev rokodelskih pomočnikov. Pri pogrebu so bili tudi zastopniki ljubljanskih rokodelskih pomočnikov s svojim predsednikom č. g. Alojzijem Stroj.

Sveti zbor. Kardinalski zbor se je s smrtjo dunajskega kardinala Gruša skrčil na 48 članov. Med njimi je samo eden (Oreglia), ki je dobil to čast še iz rok Piya IX.; 32 jih je iz papeževanja Leonovega, 15 jih je izbral Pij X.

— Pri zadnji volitvi papeža je štel kardinalski kolegij 63 članov.

Češki katoliški shod, ki je bil sklican sredi avgusta, je bil po mnenju udeležencev najsijajnejši in največji, kar jih je bilo doslej v Avstriji; olomuški katoliški shod je priča, da se je tudi med Čehi utrdila katoliška misel. Tujih udeležnikov je bilo 40.000. Splošno pozornost je vzbujala slovenska deputacija z zastavo S. K. S. Z., ki jo je občinstvo sprejelo z velikim navdušenjem. V slavnostnem sprevodu je bilo 70 zastav in 12 godb. Posebna zborovanja so imele mladinske organizacije, zveza čeških kmetov, krščanski učitelji, obrtniki, češka katol. inteligenca, Marijine kongregacije i dr. — Okrepitve katol. misli med brati Čehi se odkritosrčno veselimo.

58. zborovanje. Nemški katoličani imajo vsako leto svoj katoliški shod. Letos so si bili izbrali mesto Mainz (Moguncija). Nemci poskrbe, da se ta shod izvrši karmoč sijajno

Mati milosti.

v vsakem oziru. Tudi letos so se izredno postavili, to priča slavnostni spreved, v katerem je bilo zastopanih 900 društev; korakalo je v sprevedu 53.000 mož.

V Lurd je prišlo kljub vročini preteklega mesca veliko romarskih vlakov. Tudi letos so bili verniki priče mnogih čudežnih ozdravljenj. V javnost se čudeži proglase šele potem, ko se po preteku več mescev pokaže, da se bolezen ni povrnila.

Ogrski kardinal nadškof dr. Samassa je praznoval 31. julija 40 letnico svojega škofovanja. Cesar sam mu je iz Išla poslal častitko, v kateri se spominja škofovih zaslug za sv. Cerkev.

Papežovo odlikovanje španske kraljeve družine. Sv. oče Pij X. so podelili španski kraljici in princezinji Izabeli svetinjo „Benerenti“ za zasluge ob času evharističnega kongresa.

Na Ruskem prestopajo — kakor čujemo — pravoslavni kristjani v obilnem številu v katoliško Cerkev.

Prvi strel. Dne 21. julija so v avstrijski zbornici jud dr. Ofner, prostozidar Zenker in tovariši vložili predlog za izpremembo zakonskih določil, socialni demokratje pa so predlagali postavbo za ločitev zakona. ... Tako torej je začetek verskega boja že storjen. Zdaj naj pa pridejo tisti liberalci, ki so ob času volitev kričali, da se ne gre za vero! V označenih predlogih vidimo, kaj bi svobodomiselnici najraje imeli, ako bi prišli do moči: Zakon za par mescev! — Katoliški poslanci bodo čuvali, da se kaj takega ne bo dovolilo, saj vedo, da je v Avstriji 92 odstotkov katoličanov.

Duhovniški častilci sv. Rešnjega Telesa so imeli zborovanja v Ljubljani (18. julija), v Celovcu (dne 5. julija), v Monakovem 31. julija in 1. avgusta.

Tretji kongres unionistov. (Unioniste imenujemo tiste katol. učenjake, ki se posebno trudijo za združenje vzhodne cerkve z rimsko-katoliško Cerkvijo). V dneh od 27. do 30. julija so se zbrali na Velehradu iz vseh krajev Evrope, vneti možje, ki se trudijo za zjedinenje. Ljubljansko škofijo je zastopal dr. Fr. Grivec in nekaj drugih gospodov.

Kronanje angleškega kralja se je izvršilo z velikansko slovesnostjo. Zanimivo je to, da je kralj vsled zahteve katoličanov v prisihi izpustil katoličanom sovražno besedilo.

Lepa slička iz Bosne. V Palah pri Sarajevu so tamošnji katoličani sklenili zidati kapelico. Vsak je dal, kolikor je največ mogel; priskočila je pa na pomoč tudi vlada, ki je brezplačno oskrbela načrte ter dala ves

potreben material: apno, pesek in kamen. Zemljišče je darovala neka gospa. Zadrega je bila le v tem, ker do zemljišča ni bilo poti. Tu so se postavili mohamedanci: na prošnjo odličnega derviša Pašovića je kadij Duadzić podaril potrebni svet za pot in tudi sam prestavil ograjo. — Stroški za kapelico so proračunani na 15.000 kron; zidana bo v švicarskem slogu in posvečena sv. Jožefu. Vogelni kamen so zelo slovesno položili 9. t. m.

Na kupu zlata umrl. V vasi Kostelec pri Češkem brodu je nenadoma umrl milijonar Ignacij Bergman, ki je živel zelo skromno, skoraj revno v svoji hišici. Imel je služabnika, ki je, ko ni bilo gospodarja iz zaklenjene sobe na spregled, pristavil k oknu lestvo ter zapazil, da leži mrtev na kupu zlata. Čudak je imel navado, da je vsak večer prešteval denar in brkljal po zlatu; pri tem opraviu ga je tudi zalotila smrt.

Usmiljena sestra — doktorica zdravilstva. V Baltimore je umrla usmiljenka Magdalena O. Brien, ki je bila obenem prava zdravnica z vseučiliško diplomom.

Rimska razstava utegne imeti, kakor se čuje — okrog 28 milijonov primanjkljaja, t. j. izgube. Pač občuten spominski list za tiste, ki so z letošnjim rimskim slavjem hoteli sramotiti in ponižati sv. očeta, ter obenem tudi sv. kat. Cerkev. Katoličanov ni bilo v Rim, prijatelje framazonov je pa odpodila kolera. — Židovič in veliki framon Nathan naj plača zdaj primanjkljaj!

Prenos svetinj. Dne 2. avgusta so v mesto Annecy na Francoskem prenesli ostanke sv. Frančiška Saleškega in bl. Ivane Šantalske z velikansko slovesnostjo v novo samostansko cerkev. Ljudstva je bilo do stotisoč. Svečanost je poveljevala cela vrsta raznih godb. Sveti trupli sta bili v lepih skrinjicah vidni: Sveta Ivana v redovniški obleki, sv. Frančišek v zlati mašni obleki.

Velikanske fare. Na Dunaju je sicer mnogo župnij, a še desetkrat premalo, kajti posamezne župnije imajo po toliko duš, kakor precej velika mesta. Po zadnjem štetju se je izkazalo da ima največ duš župnija v Hernalsu, namreč 76.129; nato pride župnija sv. Antona v Favoritih, ki ima 75.788 ljudi; župnija sv. Janeza Nepomučana v Meidlingu šteje 64.140 vernikov; župnija sv. Janeza Evangelista v Favoritih 62.053, župnija sv. Družine v Ottakringu 61.454, župnija sv. Brigitte v Brigittenau 51.770 itd. — Zetev velika, ženjcev premalo!

Kakor kazen božja se zdi, da je kolera, ki brani, da se tujci ne udeležujejo slavnosti jubileja italijanskega kraljestva. Fram-

soni, ki vodijo italijansko vlado, so hoteli žaliti sv. očeta in dobre katoličane celega sveta, pa bodo ob velikem denarnem polomu in primanjkljaju ostali sami čemerni in žalostni. — V Palermu je umrlo od 3. maja do 1. avgusta t. l. za kolero 2500 oseb. Vsak dan jih oboli poprečno okrog sto.

Po domovini.

Mladeniški shod, napovedan v zadnji številki, je odložen na prihodnje leto. Za letos ga je preprečila kolera.

Umrli je dne 15. julija v Krškem na Dolenjskem častiti Pater **Ubalde Bergant**, kapucin. Pokojni je bil stric »Bogoljubovega« urednika. Rojen je bil v Stari Loki leta 1842. V nekaj dnevih bi bil izpolnil 69 let. Bil je starosta cele naše kapucinske provincije. Bival je največ v Krškem, Celju in v Križu na Vipavskem. P. Ubalde je bil častitljiv, pobožen mož, redovnik po volji božji; kdor ga je poznal, ga je spoštoval. Pokopali so ga prav lepo. Bodi priporočen tudi molitvi »Bogoljubovih« bravcev!

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. — Cerkveno odlikovanje. — Č. g. Janez Vidregar, župnik v Št. Vidu pri Zatičini je imenovan za kn. šk. duhovnega svetnika. — Podeljena je župnija Krško č. g. Alojziju Kurentu, župnemu upravitelju istotam. — Župnija Št. Janž g. Ludoviku Bajcu od Sv. Trojice nad Cirknico. — Umeščeni so bili 1. avgusta čč. gg. Andrej Krajec, župnik v Beli peči na župnijo Kranjsko goro, Anton Papež, valetudinarij na župnijo Vrhpolje pri Vipavi, Josip Logar, prefekt v zavodu sv. Stanislava, na župnijo Žiri. — Promoviran je bil za doktorja bogoslovja v Rimu (Coll. Angelicum) č. g. Franc Kimovec. — Imenovan je bil za c. in kr. vojnega kurata č. g. Rihard Zajec, kaplan v Šmarju. — Premeščeni so bili čč. gg.: župni upravitelj Franc Zajc iz Poloma v Belo peč; kaplan Ivan Lovšin iz Cerkelj pri Kranju za župnega upravitelja na Vojsko; župni upravitelj Iv. Hrovat z Gore nad Idrijo za kaplana v Cerkle pri Kranju; župni upravitelj Josip Cuderman z Vojskega v Št. Lambert; kaplani: Ivan Lomšek iz Preddvora v Križe pri Tržiču, Karol Rupnik iz Sp. Idrije v Preddvor, Franc Klemenčič iz Kostanjevice v Stari trg pri Ložu, Franc Nastran iz Boštanja v Borovnico, Ivan Florijančič iz Škocijana pri Dobravi na Rako (II), Ivan Kepec iz Selca v Staro Loko, Ivan Štrubelj iz Starega trga pri

Ložu v Velike Lašče, Josip Koželj iz Velikih Lašč v Kočevje, Josip Verce iz Borovnice v Predoslje, Ivan Miklavčič iz Smlednika v Št. Vid pri Zatičini, Franc Novak iz Št. Vida pri Zatičini v Koprivnik na Kočevskem, Edvard Šimnic iz Sore v Šmarje, Leopold Podlogar iz Doba v Soro, Ivan Kmet iz Toplice k Sv. Križu pri Litiji, Tomaž Javornik iz Boh. Bistrice v Gorje, Matija Noč od Sv. Križa pri Litiji na Boh. Bistrico, Vincenc Kavčič iz Predoselj v Selca (II), Ivan Langerholz iz Gorij v Dob, Ivan Sever iz Mirne peči v Preserje, Ivan Sedej od Sv. Križa pri Kostanjevici v Selca (I). — Imenovani so čč. gg.: Franc Zega, valetudinarij za župnega upravitelja na Gori pri Idriji; Anton Črnugelj, kaplan v Št. Janžu za župnega upravitelja istotam; za prefekte v zavodu Sv. Stanislava: Fr. Govekar, kaplan v Sostrem; Matija Selan, kaplan v Preserju, novomašnik G. Zerkjav. — Nameščeni so za kaplane čč. gg. semeniški duhovniki: Josip Klopčič v Križevem pri Kostanjevici, Josip Muren v Sostrem, Ignacij Oberstar v Sp. Idriji, Mihael Perčič v Knežaku, Josip Rogelj v Kostanjevici, Franc Šmit v Smledniku; čč. gg. novomašnika: Franc Hočevnar v Toplicah, Franc Lončar v Mirni peči. Nemški viteški red je namestil P. R. Grobljar za II. kaplana v Semiču. — Nastanil se je v Matenji vasi pri Slavini č. g. Ivan Meziniec, duhovnik goriške nadškofije v začasnem pokoju. — Začasni pokoj je dovoljen č. g. P. Hauptmanu, župnemu upravitelju v Starem trgu pri Ložu. — Višje redove so prejeli 10. avgusta v knezoškofijski kapeli čč. gg. salezijanci: Franc Walland prezbiterat, Josip Loska in Ludovik Kwapulinski pa diakonat.

Škofijsko sinodo so imeli duhovniki levantinske škofije od 21. do 25. avgusta.

Duhovniške izpremembe v lavantinski škofiji. Na novo so nastavljeni čč. g. semeniški duhovniki kot kaplani: M. Kranjc v Središču, F. Slana pri Sv. Lenartu v Slov. Gor., Mihael Umek v Vuzenici, A. Veranič kot drugi kaplan pri Sv. Petru pri Radgoni, M. Verzelak v Jarenini, P. Živortnik v Št. Ilju v Slov. gor. Prestavljeni so naslednji g. kaplani: F. Lorbek iz Male Nedelje na Pilštajn, Vladimir Cepuder iz Kapele v Dramlje, A. Lassbacher iz Dramelj na Videm, Mihael Golob iz Št. Ilja k Novicerkvi, J. Kavčič od Sv. Benedikta v Slov. gor. k sv. Jurju ob juž. žel., Peter Pavlič od sv. Lenarta k Sv. Benediktu v Slov. gor., M. Agrež iz Koprivnice k Marji Snežni, J. Cvetko iz Solčave v Koprivnico, Janez Luskar z Belih Vod kot prvi kaplan k Sv. Petru pri Radgoni, A. Kuhar iz

Središča Solčavo, J. Topolnik z Vidma h Kapeli. — Za župnijo v Artiče je prezentiran č. g. Anton Bolkovič.

Duhovniške spremembe v goriški nadškofiji. — Preč. g. Ivan Rejec, semeniški prefekt, je imenovan za župnega upravitelja v Ajdovščini, od koder pride č. g. Alojzij Novak za prefekta v centralno semenišče. — Semeniški duhovnik č. g. Anton Rutar je imenovan za prvega kaplana v Tolminu. — Prvi tolminski kaplan č. g. Krištof Tomšič je imenovan za vikarja v Ponikvah. — Drugi tolminski kaplan č. g. Štefan pl. Posarelli pride za vikarja v Gradišče. — Novomašnik č. g. Hektor Carlet postane kaplan v Ročinju. — Novomašnik č. g. Ivan Kodrič pride za kaplana v Kobarid in bo oskrboval Trnovo. — Kobariški kaplan č. g. Anton Gerbec je imenovan za kurata v Mirnik. — Novomašnik č. g. Fr. Pahor je imenovan za drugega kaplana in provizoričnega kateheta v Komen. — Novomašnik č. g. Iv. Pišot je imenovan za prvega kaplana v Cerknem. — Dosedanji cerkljanski kaplan č. g. Iv. Kos je imenovan za kaplana v Devin. — Devinski kaplan č. g. Fr. Švara pojde za vikarja v Šempolaj. — Novomašnik č. g. Andrej Rustja pride za kaplana v Solkan. — Iz Solkana je premeščen č. g. Ciril Zamar za kurata v Bilje, odkoder pojde č. g. Jožef Abram za vikarja v Obloke. — Semeniški duhovnik Vinko Štanta je imenovan za kaplana v Volče. — Iz Volč je premeščen kaplan č. g. Jožef Godnič ml. za vikarja v Ravnicu.

Duhovniške izpremembe v tržaško-koperski škofiji. Župnija Šmarje pri Kopru je podeljena č. g. Jakobu Čemažar, dozdaž župniku v Kostaboni. V Kostabono je poslan za župnega upravitelja č. g. Josip Volk, ki je dozdaž upravljal župnijo Šmarje. V Pomjanu je postal župnik č. g. Janez Cosolo. Župnija Kaštel je podeljena dozdanjemu župnemu upravitelju č. g. Ivan Mandić, ml., a župnija Završje čast. gosp. Jožefu Mandiću. Čast. gosp. Pavel Zavadlal iz Voloskega gre kot kaplan k sv. Ivanu v Trst. Č. g. Ant. Čok od sv. Ivana k sv. Antonu nov. Č. g. Ferdo Stadler iz Sežane kot ekspozit v Gradino pri Šterni. Č. g. Fran Magdič iz Doline v Sežano. Č. g. Mat. Brusič iz Oprtlja kot ekspozit v Poljane. Čč. gg. novomašniki: Jož. Lukšič kot kaplan na Volosko, Karel Gregorovich v Oprtlaj, Lucijan Piccoli v Pomjan.

Glavni poverjenik armade sv. križa mej Slovenci, P. Jeronim Knoblehar, se je preselil v Brežice na Štajersko. Pospeševayci in pospeševavke armade sv. križa naj

zanaprej pisma in pošiljatve naslove takole: P. Jeronim Knoblehar, frančiškanski gvardijan, Brežice, Štajersko.

Vtonil je 29. julija v Krki novomeškega samostana br. Urban Žele. Ponesrečil se je zvečer pri kopanju. Svoj čas je bil rajni tudi na Kitajskem. Bil je splošno priljubljen. R. i. p.!

Celje. Šolske sestre III. reda sv. Frančiška, ki imajo v zavodu osemrazredno dekliško šolo s pravico javnosti, vzamejo deklice na stanovanje in hrano. Učni predmeti na osemrazrednici so oni po postavah za ljudske in meščanske šole. Gojenke se učé — ako starši želé — igrati na glasovirju, citrah in goslih, modernih jezikov in stenografije. Šoli odrasle deklice se lahko uče šivanja in finih ženskih ročnih del. Lahko se tudi izučijo za »učiteljice ženskih ročnih del« ali za »otroške vrtnarice«. Več se izve pri vodstvu šole.

Shod pri Sv. Joštu je na praznik Žalostne Matere božje, 17. septembra. Ta dan je več sv. maš in se romarji lahko udeleže odpustkov kakor pri porcijunkuli.

Kapela na Golici. Na Golico prihaja čedalje več hribolezcev; letos jih je bilo že čez 800. Nekateri prijatelji planin so sklenili, da bodo zgradili gori lično kapelico, da bo moč duhovnikom turistom opraviti na prijaznem gorskem slemenu sv. mašo, še bolj pa, da bodo imeli nedeljski izletniki priliko, udeležiti se sv. maše. Seveda bi bilo potem potrebno, da bi se duhovniki, ki so o počitnicah prosti, porazdelili na nedelje in praznike ter ustregli vernim turistom, ki bi radi vršili svojo krščansko dolžnost.

Zborovanje veroučiteljev. V Zagrebu so se sešli slovenski in hrvatski veroučitelji, kjer so imeli sestanke dne 8., 9. in 10. avgusta. To je že peto skupno zborovanje, ki so ga imeli jugoslovanski katehetje. Namen takih skupščin je, kako doseči v šoli več uspehov v verstvenih zadevah in na vzgojnem polju. Letošnjega zborovanja se je udeležilo 24 slovenskih duhovnikov-katehetov. Predavanja so imeli čč. gg.: prof. dr. Demšar, prof. dr. Jerše, in katehet Ant. Čadež.

Pa nič ne pomaga. V Trstu se je zastrupila 9. avg. 30-letna Ana Conito. Vzrok: Fizična in moralna propalost, t. j. izživila se je vsled lahkomišljenega življenja... Takih in enakih slučajev v Trstu ne manjka. Kolike previdnosti je treba našim mladenkam, ki silijo v tako nevarno gnezdišče! Koliko se jih pogubi in nesrečno konča, toda kljub temu vse sili osobito v mesta ob primorju,

Zastrupil se je v Gorici luteranski pastor, ki se je tu nekaj časa nahajal in namestoval stalnega, za sedaj na letovišču se nahajajočega Schmida, goriškega pastora. Našli so nesrečneža mrtvega v postelji. Pod posteljo pa je bila baje vrv. Morda je imel namen si z njo končati življenje, ako bi strup ne deloval.

Iz Brd, zlasti iz Cerovega je v začetku meseca avgusta obiskalo Brezje in Bled pod vodstvom č. g. Ivančiča okoli 300 romarjev in tako pokazalo, da imajo tudi Primorci zmisel in veselje za romanje v Marijina svetišča. Sicer bi se tudi Primorci radi udeleževali daljnih romanj, a stiska jih revščina.

Štajerski Slovenci na Trsatu. Slovenska kršč. soc. zveza v Mariboru je priredila zopet nekaj lepega. Namreč romanje na staroslavno božjo pot na Trsat pri Reki. Nad 1100 romarjev, med njimi okoli 50 častitih gospodov, se je podalo iz Spodnjega Štajerskega v ponedeljek dne 17. julija zgodaj zjutraj na dveh posebnih vlakih, ki sta pobirala verne naše Slovence in Slovenke po vseh postajah od Maribora do Trbovelj. Lepe Marijine in druge pesmi so se glasile med drdranjem vlaka. Ob rani zori smo iz železniških vozov pozdravljali belo Ljubljano z lepimi cerkvami. A vlak je stal samo par minut v Ljubljani. Potem zopet hitel naprej in dospel v Postojno, kjer so si natanko ogledali romarji svetovnoznano Postojnsko jamo, ki je bila vsa električno razsvetljena. Ljudje so bili kar očarani po krasoti in zanimivosti podzemeljskih znamenitosti. Resnično, z naravnim čudežem je obdaril Bog slovensko domovino. Naše veselje in navdušenje so še povzdignili pevski zbori, ki so na raznih krajih v jami navdušeno zapeli, da je kar odmevalo od sten in oboka, a najkrasneje na »Kalvariji«. Popoldne smo se odpeljali iz Postojne dalje čez Kras. V Reko smo dospeli okoli 4. ure popoldne; od tam smo korakali skozi Sušak v velikanski procesiji, pojoč pobožne pesmi in glasno moleč po 411 stopnicah na naš cilj — slaven Trsat. Raz zvonika so vihrale hrvaške zastave trobojnice. Takoj smo se poklonili Mariji trsatski. Raz prižnice v svetišču je nas romarje pozdravil naš štajerski rojak trsatski gvardijan č. P. Vendelin Vošnjak. Ob 7. uri zvečer je bila pridiga č. g. Franca Muršiča, župnika iz Frama. Omenil je, da je naša božja pot še posebna zahvala za dober izid državnoborskih volitev, da je tako lepo zmagala katoliška stranka na Sp. Štajerskem. In posebna priprošnja še za pomoč, da bi premagali vse narodne in verske sovražnike.

Nato so se vršile slovesne večernice in nazadnje rimska procesija z gorečimi svečicami. V torek dne 18. julija zgodaj zjutraj okrog 2. ure so se začele svete maše. Zjutraj ob 5. uri je bila pridiga č. g. dr. Josipa Hohnjec iz Maribora. Čč. oo. frančiškani na Trsatu so še iz svojega zanimivega vrta dali za slovo in spomin na južne solnčne kraje mnogo zelenja, posebno krasnega rožmarina. Ob pol 8. uri je bilo slovo iz Marijine cerkve. Tako je bil naš izhod procesije iz trsatske cerkve podoben cvetni nedelji: vse z zelenjem v rokah. Podali smo se k morju v reško luko na štiri parnike. Peljali smo se iz Reke mimo Voloske, Opatije in Lovrane v velikem kolobarju nazaj v Reko. Čarobno se je razlegal glas naših mogočnih slovenskih pesmi. Popoldne pa zopet z dvema vlakoma nazaj v ljubo domovino. Videli smo lepoto slovenske zemlje, čudežno Postojnsko jamo, videli morje in Kras. Spoznali smo, da moramo še bolj čuvati krasno našo domovino pred drznimi narodnimi in verskimi nasprotniki.

Škocijan, fara Dob. Ko smo v postu letošnjega leta napravili nov križev pot za podružno cerkev sv. Kancijana, se je sprožila misel, da se sestavi knjižica, katero bomo mi in naši zanamci radi prebirali ter se spominjali preteklih dni. Znani zgodovinar g. Leopold Podlogar, kaplan v Dobu, je z največjim veseljem prevzel to delo. Prebrskal je razne knjige in poiščeval vsepovsod. In tako je sestavil zelo zanimivo knjižico. Omenjeno knjižico je natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani. Obsega 90 strani. Razdeljena je na 14 poglavij. Zove se: »Drobtinice iz preteklosti soseske Škocijan v dobski župniji.« Knjižica pa vsebuje tudi stvari, ki bi zanimale ne le nas, ampak tudi druge. Posebno tam, kjer se časti sv. Kancijan. Kako lepo popisuje pisatelj češčenje sv. Kancijana in tovarišev ter našteva vse fare in podružnice sv. Kancijana na Slovenskem. Kogar zanima jo podzemске jame, ki se tudi pri nas nahajajo, bode našel v njej natančen popis vseh jam v naši bližini. V osmem poglavju bode vsak lahko dobil pouk, kako opravljati sv. križev pot, da bode imel duhovne koristi. Drugih podrobnosti tu ne bođem našteval. Rečem le: vzemi in beri, ne bode ti žal! Naroča se pri gospodu M. Bergant, cerkveni ključar, Škocijan p. Dob pri Ljubljani ter stane (ker je namenjena v korist cerkve, ki vedno kaj potrebuje), poštnine prosta 2 K 10 v. Ako pa kdo pošlje 10 K, mu bode pa ob njegovi smrti trikrat zvonilo. Več o tem v knjižici. Stari križev pot pa mislimo dati v Bosno. (Ta je pametna! Ur.)

Književnost.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani priporoča ravnokar izdano knjižico: »**Mladini!**« Po-
gosto in vsakdanje sveto obhajilo. Spisal o.
Julij Lintelo. D. J. (Slovenski prevod je oskr-
bela Marijina družba v ljubljanskem seme-
nišču.) — Str. 86. Cena 30 vin., 20 izvodov in
več po 25 vin.

O knjižici nam piše duhovnik, ki je pre-
bral delo v francoskem izvorniku: »Tako
krepko, naravno, nepretirano in prepričeval-
no povedanih resnic o svetem obhajilu nisem
dobil doslej še nikjer, dasi sem sam iskal
primernih knjig, ker sem nedavno napravil
ciklus nagovorov o pogostem svetem obhaji-
lu. Sedaj, ko sem to knjižico prebral, vidim,
kako malo sem v svojih govorih povedal, in
bi pridige najrajši začel iznova.«

Knjižica je namenjena mladini sploh,
moški in ženski, in je pisana tako primerno,
da jo bo z veseljem vzela v roke mladina v
nežni starosti, zlasti pa bo koristila odrasli
mladini.

Sveti oče Pij X. je izvod francoske knji-
žice, ki mu ga je bil poslal pisatelj, z veseljem
sprejel, močno pohvalil vneto pisateljevo in
izrazil željo, naj se ta spis med mladino kar
najbolj razširi.

»**Staršem in vzgojiteljem!**« Navajajte
otroke, da bodo hodili pogostoma k svetemu
obhajilu. Spisal o. Julij Lintelo. D. J. (Sloven-
ski prevod je oskrbela Marijina družba v
ljublanskem semenišču.) — Druga, pomno-
žena izdaja (5000—12.000). — Cena 25 vin.,
20 izvodov in več po 20 vin.

Ves krščanski svet se trudi, da ustreže
želji svet. očeta, ki jo je izrekel z odlomkom o
pogostem in vsakdanjem prejemanju svetega
obhajila. Zato so tudi slovenski časniki prvo
izdajo te knjižice z velikim veseljem nazna-
nili. Zlasti navdušeno piše o knjižici sloven-
ski nabožni list v Ameriki, »Ave Maria« (I.
II. [1910] št. 8). Pravi namreč: »V časih sploš-
ne verske mlačnosti smo. Vse tišči le za bo-
gastvom in za uživanjem. Človeštvo izgublja
vedno bolj zmisel za vse, kar je nadnaravne-
ga, kar je vzvišenejšega, kakor so strasti, ka-
kor je posvetno. V te žalostne čase je sveti
oče zaklical: »Nazaj k Jezusu, k Luči, ki edi-
ni more zadovoljiti človeško srce! Nazaj k
prvim navadam sv. Cerkve«. Sv. Rešnje Telo
naj bi bilo tudi za nas sredstvo, ki je navdu-
ševalo prve mučence, da so rajši prelili svojo
kri, kakor bi le za korak odstopili od svoje
vere. Sv. Rešnje Telo naj bi bilo tudi za nas
sredstvo, ki naj nas navdušuje v boju zoper
zmote sveta, zoper pogubonose nauke seda-

njih laži-modrijanov. — Toda težko je to
delo! Mi nismo tega vajeni! Dosedanje na-
vade so bile popolnoma nasprotno temu kli-
cu. Enkrat na leto, štirikrat na leto! — Vsak
mesec — je bilo veliko, vsak teden že poseb-
na milost, vsakdanje sveto obhajilo pa po-
polnoma neznano. Sedaj pa naenkrat: Vsak
dan vsi k mizi Gospodovi! Za to pa treba
vzgojiti nov rod. Treba začeti pri otrocih v
šoli. Ti naj prebijejo led, ti naj zaneso v ljud-
stvo to novo navado. In starše in vzgojitelje
pridobiti za to idejo, ima namen ta knjižica.
Zato jo prav toplo priporočamo vsem sloven-
skim staršem.« — Želeti je, da se knjižica v
kolikor mogoče veliki množini razširi med
naše verno ljudstvo. — Mnogi duhovniki so z
ozirom na važni namen, ki ga ima knjižica,
naročili več izvodov, da jih starši lahko dobe
vsak čas pri njih v župnišču.

Mali protialkoholni katekizem je izšel v
II. izdaji. Ljubljanski škofijski list je pripo-
ročil, naj bi se vpeljal kot pomožna učna
knjižica po šolah. Pa tudi posamezni ga
lahko kupijo. Prvih 5000 je bilo razprodano
v nekaj tednih. Dobi se v »Katoliški Bukvar-
ni« in Ničmanovi prodajalni po 10 vinarjev;
na 10 izvodov eden povrhu.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Razširjanje sv. vere
po vsem svetu. Spreobrnjenje nevernikov,
spoznanje krivovercev, združenje razkolni-
kov. Trudi in prizadevanja katoliških misi-
jonarjev. — Pravo krščansko življenje med
katoliškimi narodi. Spreobrnjenje grešnikov.
Krščansko življenje po mestih in industrij-
skih krajih. — Nameni sv. očeta. Vsi kato-
liški škofje in duhovniki. — Napredek kato-
liške stvari v Avstriji. Katoliško življenje
med Hrvati. — Versko življenje v naši domo-
vini. Naša mladina. — Naši rojaki na tujem.
Napredek treznostnega gibanja. — Da bi nam
Bog dal vsem srečno smrt. Vsi, ki bodo ta
mesec umrli.

Zasebne zadeve: Neka Marijina
hči za vdanost v voljo božjo, zmago nad skuš-
njavami, dobro spoved in dušni mir. — Neka
Marijina družba. — Neka župnija na Koroš-
kem, da bi se v njej ustanovila Marijina
družba. — Vse že priporočene, a še ne izpol-
njene zadeve.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se za-
hvaljujejo: M. U. iz Grabrovca. — O. P. iz
Središča. — P. P. iz Ljubljane. — A. Zakraj-
šek na Blokah. — J. A. v Ljubljani. — F.
Mahorič iz Višnje gore. — R. Zupanc s Krke.
— M. Vadnal, Št. Peter na Krasu.

Kje so treznostni odseki?

KJE ŽIVLJENJE V NAŠIH DRUŽBAH? KJE POKORŠČINA?

V junijevi številki letošnjega letnika sem govoreč o delu za treznost pisal: Vsi, prav vsi, so poklicani, povabljeni k temu delu. Ali do Marijinih družb se obračamo še posebej. Lansko leto smo jih že pozvali, naj se oglase one družbe, pri katerih imajo te odseke. Oglasile sta se menda dve družbi. Zares žalostno! Med tem časom se je pa že marsikje zboljšalo. Zato znova prosimo in pozivljemo, da se naj priklase v teku tega mesca vse družbe, ki imajo treznostne odseke, in koliko štejejo udov. Vse družbe pa, kjer tega dela še niso pričeli, prosimo, če imajo kaj apostolskega duha, da v teku tega mesca začno in pri seji predstojništva pretresajo vprašanje: **Kaj bi naša družba mogla storiti zoper pijančevanje v naši župniji?**

Od tedaj so minuli trije meseci. In koliko je došlo poročil? Iz Št. Jurja ob Taboru, iz Smlednika, iz par drugih krajev je bilo le mimogrede omenjeno, kako in kaj. (Prosim: Kdor poroča o dveh ali več različnih rečeh, naj zapiše vsako na poseben papir, ker ena se rabi tukaj, druga tam in jaz jo moram prepisavati ali se mi pa zgubi. Ako pridejo poročila samo o eni stvari, se devljejo na poseben kupček; če so pomešana z drugimi poročili, je težko.) Iz Škofje Loke od mladeniške družbe je tudi prišlo poročilo, da — nič ne delajo v tem oziru. (Drugače je družba prav dobra.) Sploh še ona pičila poročila, ki so, niso posebno sijajna.

Ni treba, da poroča ravno družbeni vodnik. Ampak vsak odsek mora imeti načelnika (-co). Ta bi moral poročati! (Prim. »Vodnik marijanski«, str. 88). V ta namen bi bilo treba samo ene dopisnice in s par besedami bi bilo opravljeno vse.

Torej to sem želel in prosil. In tak je bil odgovor.

Nerad tožim, posebno javno ne tožim rad, — a časih moram potožiti. Kadar se mi kaj takega primeri, takrat ne morem biti posebno vesel naših Marijinih družb in rečem si: Niso, kar bi morale in mogle biti! . . .

Dober Marijin družabnik bi moral med drugimi imeti tudi tole lepo lastnost: Veselje delati svojemu vodniku! Karkoli ta ukaže ali le želi, na migljaj storiti! V prvi vrsti seveda zavoljo Boga in zasluženja pri Bogu, — malo pa tudi vodniku na ljubo, da se mu hvaležnega izkažete, da mu veselje napravite. »Duhovni imajo tako veliko sitnosti in težav, veliko bridkosti in neuspehov — vsaj mi jih ne žalimo, vsaj mi jim veselje napravimo!« Tako bi morali govoriti. Ne mislim, da jim morate kake darove poklanjati, — ne, ni treba denarja, ampak srca, duha! Duhovnik - vodnik si želi imeti v Marijini družbi eno armado »lovcev«, en lovski bataljon, ki kar in kamor jim vелеva, kar le migne, — skočijo in izvrše. To so pravi Marijini družabniki! Taki bi imeli biti vsi. In če

niso vsi, vsaj nekaj naj bi jih bilo pri vsaki družbi!

Nekaj tiste pokorščine, tiste voljnosti in ročnosti bi pa menda smel pričakovati od vas tudi jaz — četudi nimam neposredno z vami toliko opraviti kakor vaši družbeni vodniki. Ko kaj takega berete v »Bogoljubu«, bi človek pričakoval, da poročate: Ste slišali, ste brali v »Bogoljubu«? Alo, idimo, hajdmo, storimo! Če je treba storiti v družbi, pogovorimo se koj prihodnjič, kako bomo storili; če treba v fari, razdelimo si farno, jaz grem sem, ti tja, ti tja . . . Potem bomo sporočili uredniku »Bogoljuba« v Ljubljano, kako smo se zasukali (-e), kako smo rokave zavihale, kako jezičke nabrusile itd. To bo vesel, ko bo bral. Še smejal se bo morebiti. Potem bo vsaj enkrat zadovoljen z nami.

Ali morda preveč zahtevam, ali sem neskromen? Mislim, da ne.

Ne zahtevam, da bi morale samo za tisto se vnemati, za kar se jaz posebno vnamem. Za vse dobro bodite vneti! Ali dve stvari ste pa vendar, pri katerih bi želel posebne vneme. To je razširja-

nje »Bogoljuba« in razširjanje treznosti (abstinence). In kako je s tema dvema? O zadnjem sem vam ravnokar povedal. In kako je z »Bogoljubom«? Povem vam odkrito, da sem vsako leto o Novem letu žalosten . . . Gre naprej, res; — a če bi imel človek toliko tisoč agitatorjev ob strani, kot bi jih moral imeti, to bi moralo iti vse drugače! . . . Takrat mi posebno na misel hodi ona stara resnica: Otroci sveta so modrejši . . .!

Rad bi še dalje pisal o tem, a za danes mora biti dosti.

Ali ste me razumeli, kako si jaz mislim Marijine družbe, da bi morale in mogle biti? . . . Ko bi bilo tako — to bi bil pravi duh, to bi vam bilo življenje v družbah, to bi bilo veselje v fari, to bi hudobec »cvrinal«! . . . Sedaj se pa morebiti časih tam v kotu muza in si misli: Ti mi ne bodo veliko štrene zmešali, se prepočasi obračajo . . .

Pridi Sveti Duh, napolni srca svojih vernih in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni! . . .

Škofijski vodja Marijinih družb.

Kupujte in berite „Petra Barbariča“.

Ta nova lepa knjiga je bila že v zadnji številki naznanjena. Nekateri pridni bravci, zlasti več mladeničev, je takoj po nji poprašalo. Tem vsa čast! Taki so pravi, ki za dobro stvar, katera se jim priporoča, takoj pograbiijo! — Vendar naj oprostite, da knjige še niso dobili. Bilj so neki zadržki, da se ni mogla še dati v razprodajo. Danes se pa že dobi v Katoliški bukvarni in Ničmanovi prodajalni; in sicer nevezana za 1 K, preprosto vezana 1 K 50 vin., lepše vezana 1 K 90 vin. Obsega 215 strani in ima več podob.

Barbarič je priporočljiv za zaseb-

no branje. Pa tudi pri družbenih shodih se lahko rabi. Prebere se kak primeren odstavek in malo razlaga ter aplicira. Namesto da bi se n. pr. ponižnost abstraktno obravnavala, prebere se, kako ponižen je bil Barbarič, in razlaga dobi več življenja. Kakor se je Orlom razlagala »Zlata knjiga«, tako ta Marijinim družabnikom, — četudi ne vsi, ker v življenjepisu pridejo tudi postranske reči, ki služijo za okvir celi podobi. Tudi pri dekliških družbah se bo dala rabiti. Pobožen mladenič je lep zgled tudi dekletom. Barbarič naj postane duševna last naše mladine!

Za naše fante.

Za naše fante, ki živijo širom domovine, pošiljam bratski pozdrav od vojakov. Minulo je že precej časa, odkar sem se poslovil od vas in bil takorekoč primoran zapustiti društva, v katerih sem marsikatero srečno in veselo uro doživel. Še sedaj se z veseljem

spominjam tistega časa. O kako prijetno je bilo tistih dób, a izpremenilo se je ter nosim že tretje leto vojaško suknjo. Pri vojakihi je vse drugače in v vsakem oziru je težavno izpolnjevati verske dolžnosti. Razne zapreke in ovire vzamejo marsikateremu veselje in

pogum. Ob nedeljah ni slišati pridige. Vojaki imajo sicer mesečno cerkveno opravilo, ako pa pride na isti dan služba, potem mine zopet mesec, predno sliši božjo besedo. Dovoljeno je sicer, da sme iti vsakdo tudi ob nedeljah dopoldne v cerkev, ako ni v službi, a mora se povrniti do določene ure zopet v vojašnico, kjer se razglasi povelje. Ob takih nedeljah pa nima noben veselja iti k pridigam, ker so le v tujem jeziku. Največji kvar za dobrega mladeniča je slab tovariš. Dokler ni pri vojakih, se takšnega lahko izogiblje, a sedaj je primoran ž njim skupaj v eni sobi živeti. Izpriden fant, ki se je prej klatil po svetu, brez vere, zasmehuje še pri vojaki vseh dobro, razlaga svoje klafarsko govorjenje, se pridušuje itd. Da tak človek, ki vero izgubi in Boga zataji, zagazi že v tem življenju dostikrat v nesrečo, izpričuje naslednji žalostni dogodek. Nek desetnik (korporal) je vlovil v svojo mrežo mladenko in pri tem zapravljal denar po gostilnah, toliko časa, da je zapravil vso svojo dedščino. Kje sedaj denar dobiti? Vedel je za denarno blagajno

v vojašnici. Neko noč je šel v tisto sobo, — kako je notri prišel, ne vem, — in je mislil iz blagajnice vzeti denar, kjer se je nahajalo precej stotakov. Pri tem nepoštenem delu ga zasači dnevni desetnik. On pa pobegne pred njim, hiti v tretje nadstropje in skoči skozi okno, misleč si na ta način vzeti življenje ter oditi kazni. Priletel je na neko žico in potera na trda tla; pri tem je zadobil grozovite poškodbe. Odpeljali so ga v bolnišnico in kakor se govori, bode ostal pohabljenec. Največji pripomoček k stanovitnosti v sveti veri je za vsakega mladeniča gotovo mladeniška Marijina družba, kajti pod Marijinim varstvom se je edino mogoče braniti pred zapeljivim svetom. Zato naj bi bil vsak krščanski mladenič v tej družbi. In ako hočeš še druge zabave, lahko pristopiš h katoliškemu izobraževalnemu društvu. Dragi fantje, mladeniči Marijine družbe, molite za svoje tovariše, ki so pri vojaki, da bi srečno doslužili svoja vojaška leta! — Nekdanji ud Marijine družbe, desetnik v Pulju.

Kako se giblremo.

Redka slovesnost v Novem mestu. Pred dvema letoma je ustanovil frančiškan novomeškega samostana, P. Pavel, s pismenim dovoljenjem deželnega šolskega sveta Marijino družbo za dijake, ki šteje po svojem dveletnem obstanku 99 udov in 11 kandidatov iz vseh osem šol. Ima sledeče odseke: 1. evharistični odsek za pogostno sveto obhajilo ter molenje javnih molitvenih ur v nedeljo in o praznikih; 2. pevski; 3. goslaški; 4. misijski in 5. abstinenčni odsek s tremi stopnjami. Kako blagodejno vpliva kongregacija na natančno spolnjevanje stanovskih dolžnosti in na moralno življenje, se vidno kaže v lepem številu odlikašev — 22 — ter v spodbudnem obnašanju večine kongreganistov v šoli, zunaj šole in v cerkvi. Da pa more kongregacija napredovati vsestransko ter v do glednem času svoj prevzvišen namen doseči, je bilo treba gledati, da se dobi pripraven prostor za tedenske shode, za poduk petja, goslanja in za knjižnico. Vsled tega se je začela po prizadevanju voditelja iz milodarov zidati že par let nameravana družba kapela — seveda v večji obliki — za družbene shode in nad njo soba jednake velikosti za druge družbene potrebe. Kapela je dolga 9 metrov, 5 metrov široka, s petimi slikanimi okni s svetniki iz Marijine družbe ter s kamenitim

oltarjem. Vsa stavba bo stala približno 12.000 kron. Ker se cela potrebna stavba zida izključno le iz milodarov v preblag namen do sedaj tako pokvarjenih dijakov ter v splošno korist milega slovenskega naroda, zato prosim ponižno vse odkritosrčne rodoljube ter častilce lurske Matere božje, da se spominjajo tudi nas posebno oni, ki se še niso odzvali pismeni prošnji, z denarnimi prispevki pod naslovom P. Pavel Potočnik, vodja dijaške mladeniške kongregacije. Opozarjam pa tudi starše pri tej priliki, ki želé letos, ali tudi pozneje poslati svoje sinove v šolo v Novo mesto, da vplivajo na svoje otroke k pristopu v družbo ter preskrbe po voditelju kongregacije dobro in pošteno stanovanje, ker od njega je odvisno, kakor nas uči skušnja, celo poznejše življenje. — Blagoslovljenje nove lurske družbene kapele se bo vršilo zadnjo nedeljo, 24. septembra, po Prevzvišenem samem, in sicer po sledečem sporodu: V soboto, 23. septembra, ob pol 11. uri prihod knezoškofa; ob 3. uri popoldne začetek spovedovanja; ob 6. uri zvečer slovesne litanije. Po Ave Mariji slovesno zvonjenje. — V nedeljo, 24. septembra, dopoldne ob 6. uri skupno sv. obhajilo Marijine kongregacije; ob pol 7. orgljana sv. maša Prevzvišenega; ob tri četrt na 10. uro slovesni vhod knezo-

škofa skozi cerkev v kapelo; blagoslovljenje kapele in posvečenje oltarja; ob 11. uri slavnostni govor; ob pol 12. uri zadnja sv. maša; ob 4. popoldne govor; ob pol 5. slovesne pete litanije; ob 7. uri zvečer predstava v Rokodelskem domu za povabljenе goste. — Vmes bodo tihe sv. maše od 4. ure naprej vsake pol ure. V osmini bo orgljana sv. maša ob 6. uri za dobrotnike, popoldne ob 6. uri litanije. Na dan osmine ob 8. slovesna sv. maša, popoldne ob 4. sklepna pridiga, zahvalna pesem z blagoslovom. — K tej izredni slovesnosti so povabljeni vsi od blizu in daleč! Tudi za spovednike bo preskrbljeno, da lahko vsak svojo pobožnost opravi, kar se posebno priporoča, da se bodo tudi lahko zadobili odpustki. Torej 24. septembra v Novo mesto!

Shod dekliških Marijinih družb ljubljanske dekanije je bil v nedeljo, 13. avgusta, na Viču pri Ljubljani. Bil je prvi shod te vrste v dekaniji ljubljanske okolice. Odslej se bodo gotovo ti shodi večkrat ponavljali. Udeležba razmeroma sicer ni bila velika; od 1851 deklet jih je bilo le kakih 800; — ali kar je bilo, to je bilo lepo, tako da jim je lahko žal, katere bi bile lahko prišle, pa niso. Ob 10. so imele slovesen vhod z zastavami v prelepo cerkev sv. Antona. Ker je bil dekanijski vodnik, gospod dobrovski župnik, po bolezni zadržan, je imel nagovor do družabnic v cerkvi domači župnik, č. P. Avguštin. Preč. g. stolni in okrožni dekan Matija Kolar pa je imel pontifikalno sv. mašo. Popoldne ob 2. istotako pontifikalno-slovesne litanije. Potem pa se je pričelo zborovanje v prijaznem gozdiču za cerkvijo. Lepo je popeval domači pevski zbor, ena domačih članic je deklamirala pesem »Slovenska domovina«, potem pa je škofijski vodja Marijinih družb govoril in razlagal dolžnosti Marijinih hčerā zlasti v ljubljanski okolici, po kateri se iz Ljubljane slab duh vedno bolj razširja. Če se bodo dekleta te naloge zavedale in jo izpolnovalе, bo shod rodil lep sad. Tudi dekleta ljubljanske okolice so posnemale svoje vipavske tovarišice, da niso pile alkohola — saj nas menda ja niso za hrbtom kaj goljufale —; ne, ne, ta dan so bile prav pridne! Da bi se le tudi sicer vedno zavedale svojega poklica in se kot krepka Marijina vojska postavile v bran verski mlačnosti, socialni demokraciji, liberalizmu in alkoholizmu!

Desetletnica mladeniške Marijine družbe in mladeniški shod v Šmartnem pri Litiji. Dne 8. septembra na Mali Šmaren obhajala bo mladeniška Marijina družba desetletnico svojega obstanka. V četrtek zvečer bo cerkve-

ni govor, na praznik zjutraj drugi cerkveni govor in sv. maša s skupnim svetim obhajilom. Na praznik popoldne ob 1. uri bo tretji cerkveni govor ter procesija s kipom Matere božje. — Po cerkvenem govoru bo šel sprevod v Društveni dom, kjer bo splošni shod za fante iz cele dekanije. Upamo in pričakujemo velike udeležbe. Mladeniški shod ne sme zaostati za krasno uspelim dekliškim shodom o Binkoštih. Fantje šmartinski in okoličanski — na svidenje v Šmartnem!

Nekaj števil iz dekliške Marijine družbe v Šmartnem pri Litiji za desetletje 1901—1911. Sprejetih je bilo v družbo skupno 732 članic. Od teh se jih je poročilo 62, umrlo 25, odšlo 72, izbranih in izključenih 173. — L. 1910 pa nam kaže sledečo sliko: V začetku leta 1910 je bilo 312 članic, 20 hospitantinj, 62 aspirantinj. Sprejetih je bilo med letom 42 članic, odpadlo 11. Odsekov ima družba 5.

Lokavec (Goriško). Kar so dolgo pričakovala in želela naša poštena dekleta, se jim je izpolnilo: ustanovila se je namreč tu dekliška Marijina družba. Slovesen sprejem je opravil vlč. gosp. Kosec, kamenjski župnik. Imeli smo tudi poldnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa s slovesno procesijo. Te pobožnosti se je udeležilo obilo vernega ljudstva. Novi Marijini družbi kličemo: naj krepko raste in cvete!

Medgorje na Koroškem. Lep je bil za našo Marijino družbo binkoštni praznik, ko je obhajala petletnico svojega obstanka. Dobili smo za društveni oltar nov kip Marijinega Srca in obenem tudi Gospodovo Srce, ki je postavljeno tik oltarja na konzoli. V slovesni procesiji sta bila kipa prinešena iz župnišča v cerkev. Štiri mladeniči so nesli kip Jezusovega Srca, dekleta Marijine družbe pa Marijin kip. Slovesno pridigo po blagoslovu o priliki petletnice naše Marijine družbe so imeli č. g. dr. Martin Erlich, papežev hišni prelat, vitez cesarskega reda in profesor bogoslovja v Celovcu. Globoke misli gospoda govornika, ki so bili šinspol let v Jeruzalemu, so bile naslonjene na Marijina svetišča v Sveti deželi. Po blagoslovu so gospod govornik blagoslovili oba kipa in sprejeli štiri nove družabnice v družbo. Tako je imela naša Marijina družba po prestanem boju zopet lep vesel praznik in se ponosom se lahko ozira nazaj v preteklost. Vseh pet let je morala bojevati hud boj, a vseeno ostala je. Sicer nam je naš smrtni sovražnik ples pokončal na bojnem polju marsikatero žrtev, vendar ostala je večina nepremagljiva. In danes po preteku petih let, se lahko veselimo obilnih uspehov. Res da ne dosežemo vsega kar že-

limo, kajti veliko deklet tava izven družbe, nočejo spoznati nevarnosti življenja, zato jim ni mar prihiteti v zavetje Marijine družbe. — Letošnjo spomlad sta dve Marijini družabnici stopili v zakonski stan. Bilo srečno! — Dne 14. maja t. l. smo uprizorili igro »Sveta Neža« in dne 16. julija igro »Vestalka«, obakrat z dobrim uspehom. Dne 2. julija smo bile na božji poti v staroslavni Gospi sveti. — Na praznik Marijinega imena pa bo skupen shod vseh Marijinih družb na Koroškem v Podgorjah v Rožu. Želeti bi bilo, da se tega shoda udeležijo kolikor moč vse članice, kajti potreba je pri nas na Koroškem večjega ognja, večje vneme. Kako vse drugače je onstran Karavank na Kranjskem in tudi na Štajerskem, kako se tam gibljejo in pri nas na Koroškem?! Treba bi bilo več navdušenja za dobre stvari, zlasti za Marijino družbo. Zato vam kličem koroške mladenke: dne 10. septembra vse v Podgorje, nobena naj ne ostane doma. Kajti skupni shod je za nas neobhodno, potreben. Treba je, da se poživimo in skupno ogrejemo za dobro stvar. Zato na svidenje pri D. M. v Podgorjah!

Podraga. Naša dekleška Marijina družba je na dan 25. junija destletnico svojega obstanka slovesno obhajala. Ob ti priliki je dobila družba krasno novo zastavo, katero so karmelske sestre III. reda v Lincu prav lično izdelale. Vipavski gospod dekan je v svojem govoru prav lepo razložil pomen zastave, na kateri ste podobi brezmadežnega spočetja Marijinega in sv. Alojzija in nato zastavo blagoslovil. Lepo je bilo videti, ko so se po končanem blagoslovu zastave Marijinih družb posestrile. Udeležili ste se te slovesnosti Marijine družbe iz Goč in Št. Vida z zastavo. Tudi večina drugih družb vipavske doline je bila po svojih članicah zastopana. Po končanem cerkvenem opravilu so se podale vse Marijine hčere v sprevedu, kakor so tudi v cerkev prišle, v župnišče, kjer se je vršila družbena veselica. Družbeni voditelj je pozdravil vse navzoče in na kratko opisal zgodovino in delovanje Marijine družbe v enem desetletju. Družbenice pa so prav dobro proizvajale igro »Svojeglavna Minka«. To je bil zopet lep dan za Marijine družabnice.

V Šmarjeti se je hvala Bogu m l a d e n i š k a Marijina družba začela zavedati svojih družbenih dolžnosti; bolj in bolj fantom odpada strah pred ljudmi, kar je edino pametno. Redno hodijo k shodom, koražno gredo po shodu v cerkev, kjer glasno molijo litanije in nekoliko zapojejo, v procesijah gredo skupaj! Ljudem je to jako všeč, prav ganljivo se

jim zdi! Fantje, le neustrašeno naprej! — Zasadili smo Marijin vrtec, ki šteje 39 dečkov in ravno 100 deklic. Dne 5. avgusta smo tem rožicam razdelili tiste nove znake. S kakšnim veseljem so jih sprejeli! Pa obljubili so, da jih bodo ob nedeljah nosili mesto šopkov ter Marijo vedno radi imeli. — Družba treznosti med dekleti vedno bolj raste. Veliko smo že naročili tiste dobre brezalkoholne pijače iz tovarne za sodovico v Ljubljani. Dekleta že komaj čakajo, kadar pride. Pametno bi bilo, da bi si to na več krajih omislili. Da si na Šmarjetno nedeljo ni šla katera družabnica žeje gasit v krčmo, so skupno kupile nekaj zabojev pive in »ta sladkega«, pa so se pošteno zabavale v društveni sobi. Tudi pametno, ali ne? (Oprostite, ne popolnoma pametno. Nikakor nam ne more biti všeč, da Dolenjci pivo pijejo. Najmanj bi jim mogli zameriti, če bi res po pameti pili vino, ki ga doma pridelajo; če pa tistega nimajo pa vodo ali brezalkoholne pijače. Dekleta pa že celo samo to. To pa velja vsem Dolenjcem, ne samo Šmarječanom. Brez zamere; sicer ste pa pridni! Ur.) — Dne 7. in 14. maja popoldne so bile Marijine dekleta priredile predstavo: »Fabiola in Neža«. Dobiček se je obrnil za društveni oltar v novi cerkvi; v ta namen namreč že dalje časa poseben odsek pobira vinarje in kronce. Domače fante in dekleta v tujini prosimo, da bi nam poslali kak dar! Pri zidavi farne cerkve dekleta družbena tudi letos prav pridno pomagajo, vsaj pesek presejati in za vodo skrbeti, je izključno njih delo. Za plačilo jih namerava voditelj peljati na božjo pot na Zaplaz. Bravce teh vrstic pa prosimo, da bi nam pomagali s kronami zidati cerkev; za vse farne dobrotnike je vsaki prvi petek sv. maša z blagoslovom in po vsaki pridigi se za nje moli.

Na Dobrovi se je v Dekleški Marijini družbi osnoval evharistični odsek, in sicer p a n o g a c »za lepšanje cerkve«. Potreben je bil in že vrlo deluje. Prej je manjkalo svežih cvetic, sedaj jih je v izobilju. Tako je prav, sveže cvetlice se spodobijo za v sv. hostiji živečega Odrešenika.

Št. Rupert. Bojim se, da ste nam č. g. urednik že davno želeli: »Dobro spite!« ker se nič ne oglasimo v »Bogoljubu«, katerega tako z veseljem prebiramo, četudi ga nimamo v tolikem številu, kakor bi bilo želiti. Ker želite, da se poroča sedaj o treznostnem gibanju v Marijinih družbah, poročam, da šteje naš treznostni odsek letos 9 popolnih in 40 zmernih članic. Ker z besedo ne moremo veliko storiti, razpečale smo blizo

sto iztisov »Svete vojske«. Ako bi se še izobrazevalno društvo hotelo nekoliko bolj zavzeti za boj proti alkoholu, dalo bi se z združenimi močmi gotovo več doseči. Naj omenim še delo odseka za igre in petje. Par deklet tega odseka zbira namreč vsako nedeljo od 9. do 10. ure dopoldne v naši dvorani male deklice, večinoma še iz vsakdanje šole, ter jih učijo petja raznih nabožnih pesmi, zlasti iz Ljudske pesmarice. Prihaja jih navadno do 40. In te deklice pojejo potem pri molitveni uri tako lepo in navdušeno, da je veselje jih slišati, zlasti še, ker se smemo nadjati, da bodo ostale stanovitne in goreče častivke Najsvetejšega. Dalje smo priredile 2. julija veselico z deklamacijo »Ljudmila«, igro »Najdena hči«, ki nudi prav lepe prizore iz prvih časov krščanstva, in za nameček veseligo »Strahovi«. Precej deklet iz Marijine družbe je obenem članic in podpornic izobrazevalnega društva. Bratje Orli, alires nimate toliko poguma, da bi pristopili tudi vi pod zastavo Brezmadežne, vsaj v pol tolikem številu, kakor smo me k vašemu odseku, ter si ustanovili Mladeniško Marijno družbo? To bi bila največja čast za vas in ponos cele župnije.

Iz Brezovice v Istri. Marijina družba v Brezovici je priredila 16. julija igro »Lurška pastarica«, ki je uspela nepričakovano dobro. Udeležencev je bilo iz vseh sosednjih župnij, pa bi jih bilo še več, ako bi bilo ljudem bolj znano. Tudi pevske točke so se izvrševale prav dobro. Le tako čvrsto naprej! — Kano nično ustanovljeni ste novi Marijini družbi na Gročani in v Klancu.

V Sestranski vasi v poljanski dolini je 25. junija zamahnila smrt s svojo koso in v ugledni Kalarjevi družini je morala 17letna Jerica — sestra g. bogoslovca Maksa — oditi v boljšo domovino. V pokojnici so izgubile Marijine hčere dobro sestro, ki je tekom dveletne bolezni vedno kazala isti veseli obraz, kakoršnega morejo imeti le čista srca, ki je udano v voljo božjo potrpežljivo prenašala dolgotrajno bolezen — sušico — in še z večjo udanostjo in zaupanjem v Boga zapustila solzno dolino. Ljubezen, ki je vezala pokojno Jerico s članicami Marijine družbe, se je najlepše pokazala ob njenem pogrebu, katerega so se iste kljub najhujšemu poljskemu delu vdeležile v častnem številu in poslovile od nje z ginljivo nagrobnico. Pohvalno moramo omenjati, da so članice Marijine družbe pod spretnim vodstvom prednice o priliki nove

maše z vnemo, ki jo more roditi le verska zavest, okrasile tratarsko cerkev kakor že z lepa ne, tako da mora biti hvaležen Marijini družbi ne samo novomašnik, temveč tudi verni župljani.

Železniki. Naša Marijina družba raste, akoravno je bila tudi letos že parkrat nekoliko presejana. Priredila je 18. junija veselico s šaloigro »Svoje glavna Minka«, ki se je dobro obnesla. Družega julija pa smo srčno-radostno pohitele z našim vlč. g. voditeljem v našo Loreto na Suši. Takoj drugo nedeljo pa so šli mladeniči iz naše Marijine družbe tudi na Sušo, da so se skupno s sosednimi Marijinimi družbami udeležili slovesne ustanovitve nove mladeniške Marijine družbe zaliloške. V naši Marijini družbi se tudi množi vsakdanje sveto obhajilo in molitvene ure se nekatere pridno udeležujejo ob nedeljah po popoldanski službi božji. Tudi se bo v začetku šolskega leta ustanovil vrtec Mar. družb za otroke. Z zidavo novega društvenega Doma smo tudi letos pričeli, toda dovršeno ne bo moglo biti do zime, ampak šele na pomlad.

Št. Jurij ob južni železnici. Dvojno slavnost smo obhajali tukaj v nedeljo, dne 6. avgusta: novo mašo č. g. Fr. Kompolšek in pa pogreb zaslužne kaplanijske strežnice Nežike Kopriva. Umrla je na prvi petek, ker je tako rada nabirala maše za spravno sv. mašo I. petka; venčana z nebeško krono je bila na praznik sv. Dominika, ker je tako rada vsak dan pri sv. maši molila sv. rožni venec. Spremljali smo jo iz kaplanije, kjer je zatisnila oči, na pokopališče dve uri prej kot je imel svoj slovesen vhod gospod novomašnik. In dekleta deklise zveze so bile v zadregi, ker bi rade za oba spreveda pripravile veliko cvetličnih vencev. Pač Nežike ni bilo, ki bi delo vodila, kakor drugekrati. Smrt je prišla nenadoma po njo, da še previdena ni mogla biti, a njene vsakdanje svete maše in vsakdanja obhajila so bila vedna priprava na smrt.

Spominjajte se umrlih sosester:

Bara Nemanič, Božakovo pri Metliki, stara 18 let.

Ivana Rebolj, St. Vid nad Ljubljano, stara 42 let.

Ivanka Kunovar Dravljje, stara 25 let.

Marija Kumše 2. jul. v Tomišlju 17 let.

Alojzija Omerza, 8. avgusta, Cerklje na Dolenjskem.

SLOVENSKI MISIJONAR

Sedanje stanje misijonstva.

Vsakega pravega kristjana mora silno zanimati, kako je s kraljestvom božjim na zemlji. Devetnajst stoletij je že preteklo, odkar je izročil Kristus sveti Cerkvi velevažno nalogo oznanjati evangelij po vsem svetu, ko je govoril besede: »Pojdite in učite vse narode in kršujte jih...« Drzno je bilo to povelje, drzno tako, da ni nikoli noben človek na svetu, ne pred Kristusom in ne po Kristusu, drznil se naročati kaj takega.

Kako pa se je izpolnilo to tako veličansko povelje Kristusovo tekom devetnajstih stoletij? Gledati pred seboj uresničevanje teh besedi Zveličarjevih mora z največjim zanimanjem in veseljem navdajati srce vsakega, ki imenuje Kristusa svojega in človeškega rodu Zveličarja. Zato smo se namenili v vrsti člankov predočiti bravcem »Bogoljubovim« kraljestvo Kristusovo v njegovem sedanjem stanju in razširjevanju.

Potrebne podatke za to nam nudi knjiga o katoliških misijonih, ki jo je izdala leta 1907. »Propaganda«, to je zavod za razširjenje svete vere v Rimu.

Poglejmo najprej sedanje napredovanje kraljestva božjega na zemlji! Tu se nam odgrinja zelo vesela slika. Lep je napredek, ki ga je storila sveta Cerkev med poganskimi narodi v zadnjem stoletju. Da vidimo to, treba je le, da primerjamo stanje misijonov v letu 1800 s stanjem, kakor ga priobčuje rimska »Propaganda« l. 1907. Številke so sledeče:

Azija.

Prednja Indija.

L. 1800: 475.000 katoličanov, 2 nadškofa, 2 škofa, 2 apostolska vikarja.

L. 1907: 1.700.000 katoličanov, 27 nadškov in škofov, 4. ap. prefekti, 1336 duhovnikov.

Zadnja Indija ali Indo-Kina.

L. 1800: 319.000 katoličanov.

L. 1907: 1.055.033 katoličanov, 17 škofov, 1234 duhovnikov.

Kitajsko.

L. 1800: 5 ubožnih misijonov, 202.000 katoličanov.

L. 1907: 1.042.196 katoličanov, 38 vikariatov, 4 prefekture, 1389 misijonarjev, 592 kitajskih duhovnikov - domačinov, 1886 redovnic, kakih 7800 katehistov, več ko 10.000 cerkva in kapel in 154 semenišč.

Japonsko.

Tu je bilo nekdanj izza časa sv. Frančiška Ksaverija 2.000.000 katoličanov. Silovita preganjanja so to krasno delo bila uničila in dežela je bila 300 let misijonarjem nepristopna. Še leta 1860 ni štela nobenega katoličana.

L. 1907: 60.000 katoličanov, 4 škofi, 1 ap. vikar, 160 misijonarjev.

Afrika.

Severni del Afrike je štel pred 100 leti kakih 1500 katoličanov, komaj kak duhovnik. Zahodno obrežje: nekaj naseljenih Portugalcev. L. 1840 je bila v zahodni Afriki samo škofija Sv. Pavel v Loandi s kakimi 8 ali 10 duhovniki. Južna Afrika je bila do l. 1850

misijonarjem zaprta in samo l. 1839 je mogel mons. De Jacobis priti v Abesinijo.

L. 1907: V celi Afriki: 1 škofija, 35 vikarijatov, 26 ap. prefektur, 1700 misijonarjev, 841.739 katoličanov.

Amerika.

Kanada in Nova zemlja.

L. 1800: 1 škof, 1 ap. vikar, 137.000 katoličanov.

L. 1907: 36 škofov, 3813 duhovnikov, 2.563.597 katoličanov.

Združene države.

L. 1800: 1 škof, kakih 20 duhovnikov, 36.000 katoličanov.

L. 1907: 105 nadškofov in škofov, 1 ap. prefekt, 14.712 duhovnikov, 13.095.104 katoličanov.

Avstralija.

L. 1800: Niti en duhovnik.

L. 1907: 951.429 katoličanov, 22 škofov, 3 ap. prefekti, 914 misijonarjev.

Oceanija.

Prvim misijonarjem je bilo mogoče prodreti šele l. 1838.

L. 1907: 17 ap. vikarijatov, 6 prefektur, 246.859 katoličanov, 741 misijonarjev.

Misijonski kraji Evrope.

Angleško.

L. 1800: 4 škofje ap. vikarji, 90.000 katoličanov.

Tekom 19. stoletja se je nanovo oživilo katoličanstvo. Preuredila se je hierarhija.

L. 1907: 12 škofov, 3443 duhovnikov, 1.687.584 katoličanov.

Škotsko.

L. 1800: 2 ap. vikarja, 22 duhovnikov, 30.000 katoličanov.

L. 1907: 6 škofov, 526 duhovnikov, 436.005 katoličanov.

Holandsko.

L. 1800: Se ne da določiti.

L. 1907: 5 škofov, 3758 duhovnikov, 1.822.278 katoličanov

Te mrtve a glasno govoreče številke razodevajo, da je bilo devetnajsto stoletje stoletje lepega napredka za katoliško cerkev. Zdaj ob začetku novega stoletja se nadaljuje misijonsko delo z ravno tako gorečo vnemo in uspehom. Kje je kaka družba, kje kaka država, ki bi mogla pokazati toliko napredka in toliko notranje moči, in to pri tako malih sredstvih, kakor jih ima na razpolago sveta Cerkev? In Cerkev naj bi se bila preživela? Cerkev se bo preživela samo takrat, ko bo izpolnila svojo nalogo, dano ji od Kristusa. Prej pa mora privedi ljudstva zemlje h Kristusu.

Bolgarski misijonarji na Velegradu.

Dne 27. do 29. julija so se na starodavnem Velegradu od vseh strani sveta zbrali učeni možje in goreči misijonarji, da bi se posvetovali, kako bi mogli naše razkolne brate zopet pripeljati nazaj v naročje katoliške Cerkve. Ko smo gledali te apostole cerkvenega zedinjenja, se nam je zdelo, da sv. Ciril in Metod zopet zbirata učence v svoji starodavni prestolnici, jih poučujeta, navdušujeta in razpošiljata na vse strani sveta.

Gotovo vas bode zanimalo, ako vam nekoliko povemo o bolgarskih misijonar-

jih, ki smo jih videli in poslušali na Velegradu. Kakor vam je znano, je misijonsko polje med Bolgari razdeljeno v dve misijonski pokrajini, v Macedonijo, ki ima svoje središče v Solunu, in v Tracijo, ki ima svoje središče v Odriinu in obsega odrinsko okolico na Turškem in vso Bolgarijo. Vsaka izmed obeh bolgarskih misijonskih pokrajin je bila zastopana po dveh misijonarjih. Iz Soluna, domovine sv. Cirila in Metoda, sta prišla škof Epifanij Šanov in lazarist Jožef Alonti; iz Tracije pa P. Hristov in P.

Metod Ustičkov. Vsi so se zelo zanimali za naše »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« in se zahvaljevali Slovencem za njih veliko radodarnost.

Škof Epifanij Šanov.

S škofom Šanovom smo se seznanili že na dunajskem severnem kolodvoru, ko je ravno čakal na vlak proti Velegradu; na potu in na Velegradu smo imeli mnogo priložnosti z njim se pogovarjati. Pri slovesni službi božji na Velegradu in pri javnih sejah na shodu je nastopal z vsem častitljivim dostojanstvom vzhodnih škofov; sicer se je pa obnašal do vseh zelo ljudomilo in po domače. Videli in slišali smo, da vedno živi popolnoma preprosto in siromašno. Večkrat mora trpeti pomanjkanje, ker ravno bolgarski misijoni spadajo med najubožnejše in najpotrebnejše misijone. Naši romarji navadno vzamejo s seboj nekoliko prigrizka, da morejo ceneje popotovati; tako je tudi škof Šanov s seboj imel nekoliko macedonskega sira in sadja ter ga v svoji prijaznosti rad ponudil tudi drugim sopotnikom.

Ko je prišel na Velegrad in počastil grob sv. Metoda, je v svojih zasebnih in slovesnih nagovorih izražal svojo najsrčnejšo željo, da bi mogel z Moravskega in z drugih katoliških slovanskih dežel dobiti kaj misijonarjev in podpore za svoj zapuščen misijon. »Iz Macedonije« — tako je nagovoril Moravce — »sta prišla vaša apostola sv. Ciril in Metod. Nekdaj ste torej prejeli sveto vero iz Macedonije; sedaj vas pa mi Macedonci prosimo, da domovini sv. Cirila in Metoda nekoliko povrnete dobrote, ki ste jih od tam prejeli, nam pošljete misijonarjev in nas podpirate duhovno in gmotno.«

Lazarist Jožef Alonti.

Jožef Alonti, spremljevalec škofa Šanova, je po rodu Italijan iz Turina, sicer pa popolnoma pobolgarjen; že pred več leti je prestopil k vzhodnemu obredu. Ponižni misijonar ima neprecenljive zasluge za katoliško Cerkev med macedonskimi Bolgari. Najvažnejše njegovo delo je ustanovitev posebnih bolgarskih sester, ki se imenujejo sestre sv. Rešnjega Telesa ali Evharistinke.

Misijonar Alonti je spoznal, da je Bolgarom treba vzgojiti domačih misijonskih sester. Poklical je svojo sestro Evrozijo iz Italije. Evroziji je že prej znani don Bosko, ustanovitelj Salezijancev, na čudovit način razodel, da jo čaka važno misijonsko delo v Macedoniji. Pobožna sestra je spoznala, da jo Bog kliče. Leta 1888 je prišla v Solun in se naselila pri usmiljenkah. V enem letu se je naučila bolgarskega jezika in s pomočjo svojega brata že leta 1889 ustanovila prvi samostan bolgarskih sester sv. Rešnjega Telesa. Sedaj imajo že 5 samostanov z okoli 40 sestrami. Sestre vodijo dve sirotišnici in pet šol. Zraven svoje glavne hiše v Paliorcih imajo »naselbino sv. Izidorja«, kjer se bolgarski dečki in mladeniči vadijo pametnega gospodarstva; v deklških šolah se pa deklice vadijo tudi v gospodinjstvu. Vrhutega pa sestre skrbijo za dostojno cerkveno opravo, podobno kakor bratovščina sv. Rešnjega Telesa.

Škof Šanov in misijonar Alonti sta s posebnim veseljem pripovedovala o slovenskih usmiljenkah, ki z veliko požrtvovalnostjo delujejo v Macedoniji. — Prepričali smo se, da so macedonski misijoni vredni in potrebni naše podpore.

(Dalje prihodnjič.)

Darovi za Bosno.

Za misijon v Bosni.

Darovi v denarju od 18. aprila do 9. julija.

T. T. in M. H. po č. g. dr. Nastranu 20 K. — Marijina dekliška družba Št. Jernej, za bosensko mladino 17 K 70 v. — Janez Pečolar, Topolšica, Soštanj, za bosenski misijon 5 K. — J. U. iz Šiške 20 K. — Gdč. M. Wessner 2 K. — Iz nabiralnika pri Ničmanu za mesec april 17 K 60 v. — Dekliška Marijina družba Ježica, za novomašnika 20 K. — Kuracijski urad Goče, p. Vipava, za novomašnika 5 K. — Družina Gostinčar iz Brda, fara Ihan,

Letošnji novomašniki v Bosni.

za Mladeniški dom 10 K. — Ana Stih, njena mati in sestre, Št. Janž, Koroško, 9 K za sedeže in stojišča v Bosni. — Neimenovana iz Ježice, za novomašnika 10 K. — Alojzij Seljak, Bučka, Dolenjsko, za zemljišče v Bosni 1 K, za kelih novomašniku 1 K. — Terezija Mlinarič za Marijin dom 6 K. — Iz nabiralnika pri Ničmanu za mesec maj 10 K 80 v. — Ga. Šimec, Ljubljana 1 K 10 v. — Č. g. dr. F. Grivec, za novomašnika 10 K. — Neimenovan prijatelj iz inozemstva, za novomašnika 12 K. — Za stara dva mašna plašča

od ravnateljstva deželnega muzeja z dovoljenjem g. dr. Marinka 20 K. — M. Tičar, za bosensko zemljo 1 K. — M. Zdravje za kos bosenske zemlje 2 K. — Nežka Zaletel 4 K. — Iz nabiralnika pri novomašnikovi razstavi 34 K 73 v. — Dekliška Marijina družba Št. Jernej, Dolenjsko, za bosensko mladino, po č. g. Likarju 15 K 52 v. — Reza Ferkul in Jera Bradač, za Don Antona Bakula v Hercegovini 6 K. — Neimenovan za knjigo po č. g. P. Kunstelinu 16 K. — J. Stelč, za Marijin Dom po č. g. dr. Nastranu 5 K. — Dekliška Marijina družba v Tržiču, po Leonh. Pollak, za Marijin dom 17 K 60 v. — Iz nabiralnika pri Ničmanu za mesec juni 6 K 7 v.

Različni darovi za Bosno,

od 18. aprila do 9. julija 1911.

Neimenovan, 1 odejo. — Marijina družba Št. Jernej, 1 zabojček jajc, 6 rjuh, 3 kg klobas. — Gdč. I. Jager, 7 kg klobas. — A. Šantelj, Relsko, Postojna, 2 rjuhi. — Č. g. dr. J. Marinko, Mavčiče, 9 starih mašnih plaščev, 1 misale, 1 aspergil. — Neimenovana, 10 in pol metrov domačega platna. — Neimenovana iz Gorenjskega, 1 pečo, 1 ruto, 3 ošpetelne, 2 odrezka blaga za oblekce. — A. Legat, Dovje, 1 kos domačega platna, 1 par črevljev, 1 rjuho, 3 prevleke za zglavniki, 1 zabojček sukn. odrezkov, 1 svilen ruto. — Ga. Goričan, Ljubljana, perje za 1 zglavn. in 4 mašne plašče, 2 veluma, 2 misale in nekaj drugih starih paramentov iz Dramelj, 2 kosa kvačkanih čipk. — Gdč. M. Levec, Višnagora, 6 parov nogavic. — Gdč. M. Sattner, belo svilo za štolu, za plašček na ciborij, p.* — G. A. Persche, Ljubljana, pol ducata nogavic, p. — Gdč. Lemaire, vezeno za 1 albo, p. — M. Orehovec, 1 oltarni prt z kvačkanimi čipkami, p. — Gdč. Eugenia Singer, 1 mašni plašč, p. — Neimenovana, umivalni service, p. — Gdč. G. Souvan, 1 albo, p. — Neimenovana, 1 pogriinjalo za mašno knjigo, p. — Neimenovana, slika Presvetega Srca Jezusovega, p. — Gdč. Mici Gomzi, Ormož, slikala 1 štolu in 1 plašček za ciborij, p. — Ga. M. Kump, kotenino za 2 roheteljna in 1 samovar, p. — Mil. g. generalni vikar Flis, od društva vednega češčenja, 2 rdeča plašča za ministrante, 3 korpuralije, 3 humeralije, 6 prtičkov za kelihe, p. — Ga. U. Souvan, srebrn nož in vilice in 2 žlici, p. — Č. g. dr. Grivec, za 10 K ljubljanskih in gorenjskih razglednic za dijaško veselico v Sarajevu in dva zavitka drugih razglednic za isti namen.

*) p pomeni primicijantu.

Neimenovan dobrotnik za 10 K slaščic za dijaško veselico v Sarajevu. — Neimenovana, sladkorčke in piškote, za isti namen. — Pepika N., plehala platno in prala, p. — Dekliška Marijina družba Št. Jernej, 3 rjuhe in 1 prevlako. — Ga. Alešovec, 6 ovratnikov za stole. — Gdč. Lesjak Micika, Št. Jurij ob Taboru, 6 metrov domačega platna. — Gdč. M. Šumi, kvačkala čipke za en rohet, p. — Gdč. N. Šlambergar, kvačkala čipke za en rohet, p. — Neimenovana, 1 burzo. — Za kos bosenske zemlje, Ana Mihelčič 4 K. — Ga. Fr. Perme, venček in bel svilen trak za novomašnika. — Ga. Vagaja, 2 pleteni jopici za otročičke. — Dekleta Marijine družbe v Tržiču, 6 otroških jopic, 1 škatljo raznih kvačkanih čipk za cerkvene paramente.

Šivale, vezle in drugo pripravljale za bosenske sirote in za novomašnika ge.: V. dr.

Bezjakova; M. Alešovec; E. Kregar; Kovač in gdč.: A. Detela; Biener; G. Souvan; Cerer; Bučar; Lončar; Premrl; Singer; Šorn; Kačar; Dostal; Primožič; Zupanc; M. Sattner; neimenovana.

Oktobra meseca nameravamo izdati kratko letno poročilo o delu za Bosno, na kar že sedaj opozarjamo naše prijatelje, katerim še enkrat iskrena zahvala.

× × ×

Darovi za Bolgarijo.

Za bolgarske misijone: Nekdo po mil. g. generalnemu vikarju J. Flisu 500 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: G. kaplan J. Podbevšek 20 K; Marjeta Baraga 20 K; Valentin in Marija Bernik 20 K; A. Somrek (Celje), 10 K.

Kako je bilo na novi maši v Bosni?

Ko so čitali prijatelji naše Bosne v zadnji številki »Bogoljuba« vabilo gospoda novomašnika Stjepana Prgometa na njegovo prvo sveto mašo, je pač marsikomu zahrepenelo srce: »Oh, da bi le mogel, rad bi šel tudi jaz!« Ponekod pravijo: »Pri novi maši biti, je tolika milost, da je vredno raztrgati par novih čreveljev na potu do nje«.

No, kdor bi bil hotel v Bosno k novi maši, bi jih že menda raztrgal dva para. Pa vabilo je došlo šele po 16. juliju v roke naših bravecev. Zato pa hočemo danes vsem dobrim prijateljem Bosne popisati, kako je bilo na tej novi maši. Na našo prošnjo smo dobili obširno, lepo poročilo; naj sledi vsem v veselje, sosebno pa tistim, ki so s svojimi darovi povečali radost novomašnikovo.

Nova maša g. Prgometa je bila impozantna slavnost in svečanost, kakor se je le redko videla na bosenski zemlji. Vse se je pripravljalo, da čim najlepše proslavi ta dan.

V jutro 16. julija sta došli dve sosednji župniji v veliki procesiji prepevaje in z glasno molitvijo v Žeravac. Bili so to župljani iz Derventa in Bosanskega Broda. Na vseh obrazih je odsevalo sveto veselje, vse je bilo svečano opravljeno. Ker je predvečer močno deževalo, je bila celo vsa narava prazno osnažena in videti je bilo, kakor da sleherni cvetka s svojim rosnim očesom diha hvalo proti nebu in pozdrav srečni množici.

Ko je pristopil novomašnik k oltarju, je bil od pete do vrha oblečen v darovih, ki so

jih bili poslali prijatelji iz Ljubljane. Mašni plašč iz zlate tkanine se je kaj dobro podal in po slovenski navadi je nosil na levi roki beli venec z belim trakom, v roki pa pozlačeno razpelo, ki ga je tudi krasil bel svilen trak. Ministranta sta se vrlo postavljala z novima plaščema in rokovicami in kaj ponosito je nesel eden izmed njiju novo rdečo mašno knjigo. Tudi oltar je bil pogrnen z novim prtom iz Slovenije, videl si tam tudi nove kantske tablice in novo stojalce za knjigo.

Med sv. opravilom so na koru bogoslovci zelo lepo peli, novomašniku pa je med drugimi asistiral župnik iz Bosanskega Broda č. g. Ezgeta. Po sveti maši so peljali dobri prijatelji gospoda novomašnika v krasen vrt, kjer je skupno obedovalo 250 oseb. Vse je bilo nepopisno vešelo in živo. G. stoloravnatelj Ezgeta in prijatelji novomašnika so se vrstili s pristrčnimi zdravicami, katerih vsako so bogoslovci završili z lepo hrvaško pesmijo. Ko so se bili vsi nekoliko okrepčali, je vstal brat gospoda novomašnika, ter se vstopil na vzvišen prostor. Tam je začel razkazovati dar za darom, dokler ni bil pokazal vseh darov, ki so bili došli od nas za novomašnika. Govornik je na to izrekel krasno zdravico bratskemu slovenskemu narodu, a bogoslovci so zorili: »Iz bratskog zagrljaja« t. j.: »Z bratskim objemom«. »Novomašnikovi sorodniki in ostali gostje se niso mogli zadosti načuditi Vašim plemenitim velikim darovom. Samo plakali so ter s svojimi solzami pokazali, da so dobrotnikom iz dna duše hvaležni za ve-

liko ljubezen.« — Tako je pisal g. novomašnik sam.

Ako povemo dragim čitateljem, da je cerkev v Žeravcu bila postavljena šele pred petdesetimi leti, ko so tam še vladali Turki, tedaj bo vsem še bolj umevno, koliko veselje je moralo odmevati 16. julija t. l. v srcih vseh navzočih katoličanov.

Gospoda novomašnika je napor, veselje in vse, kar je moral nositi tiste dni vrglo slednjič na bolniško posteljo. V našo radost pa je zopet ozdravel. Bil je namenjen priti na mladeniški shod v Ljubljano, da se, kakor se je sam izrazil, pred svojim delovanjem med ljudstvom navzame še enkrat ognja in navdušenosti v srcu Slovenije in v družbi idealnega bratskega naroda slovenskega. Še eno leto bo moral bivati g. Stjepan Prgomet v Sarajevu, potem gre za župnika — bolje rečeno za misijonarja med revni a verni narod svoje mile Bosne. Molimo vsi za njega, naj mu da mili Bog potrebnih milosti in moči, da bo mogel bogato delovati v čast božjo in v srečo milega naroda v svoji ljubljani domovini.

Kaj je dobil g. novomašnik.

Da bodo vsi, ki niso mogli videti razstave, vedeli, kaj je bilo v onem lepem kofru in še zraven, naj sledi seznam poslanih stvari. Pripomnimo še, da smo nabavili močan kovčeg zato, da lahko služi na misijonih kot zanesljiva, suha omara, katero pač pogosto pogrešajo bosenski misijonarji.

Mašni plašč z vsemi pritklinami iz zlate tkanine. — Dve albi. — 1 roket. — 1 lepa štolca. — 3 humeralije, 3 korporalije, 6 prtičev za kelih. — 3 oltarne prtiče. — Dve popolni opravi za ministranta. — 3 kanonske tablice. — Nova mašna knjiga. — Stojalo za mašno knjigo. — Velum. — Plašček za obhajanje bolnikov. — Pozlačen križ. — Novomašniški venec s trakom.

Kos sukna za celo črno obleko; 6 srajc; 6 hlač; 1 ducat žepnih robcev; 1 ducat nogavic; 6 brisač; 6 rjuh; 2 odeji; 1 koc; 2 zglavnika; 1 železno posteljo z žimnico; 1 posteljno pogrinjalo; 1 podobo Srca Jezusovega v okvirju; umivalnikovo opravo (vrč, skleda itd.); 1 samovar; nož; vilice in dvojce žlic.

Vsem dobrotnikom še enkrat tisočera zahvala.

H koncu še pripomnimo, da smo začetkom julija odposlali 2 veliki bali (v platno všita zavoja) očetu Puntigamu. V teh balah

so bili oni darovi — platno, posteljnina, obleke, knjige, note itd. — ki so jih dobrotniki bili namenili otrokom v sirotišnicah.

Kar bo došlo od zdaj darov, je že namenjeno za letošnjo božičnico. Dekleta Marijinih družb sosebno prosimo, naj se spominjajo svojih 80 sestic (od 4 do 16 let starih) v dekliški sirotišnici v Sarajevu, za katere oče Puntigam ponavadi najmanj dobi, kakor je sam naglašal.

Oktober izide posebna knjižica »Naš misijon v Bosni«, ki bo podala pregled tega, kar smo na Slovenskem storili tekom preteklega leta za naše brate katoličane v Bosni. Opozarjamo že zdaj naše prijatelje nanjo. M.

Dopis iz Tomišlja. Kadar prebiram »Bogoljub«, so mi najljubša misijonska poročila, posebno iz Bosne. Toda žal, povsod vidim le uboštvo in revščino; žalost napolni moje srce, ko vidim v koliki revščini je tam katoliška Cerkev. Zdaj Vam pošljem eno krono za Marijin dom in dve za sirote v Bosni. In naša bratovščina sv. R. T. bi tudi lahko kaj darovala revnim cerkvam v Bosni, ker so veliko bolj potrebne kot naše. Koliko mašne obleke se tukaj zavrže, ki bi jo tam z veseljem sprejeli! Kakor čujem, bode za mladeniče velik shod; naj bi se enkrat napravil tudi za dekleta in bi povabili tudi o. Puntigama, da bi nas bolj seznanili z Bosno. In še nekaj bi svetovala, če ne bodete hudi: Da bi se vpeljala ta navada, da bi se vsaj pri glavnih shodih Marijinih družb prebrala družbena pravila. Nekatere jih hitro pozabijo.

Listnica uredništva.

»Vipavski vrtec« porabimo drugikrat. — Cerklje na Dolenjskem pridejo prihodnjič. — Naši pesniki in pesnice morajo potrpeti. Pesmi imamo toliko, da ne morejo priti vse na vrsto. Izberejo se boljše. Isto velja v doposlanih spisih. Vzemejo se boljši (po vsebini in obliki). Kar je nepopolnega, ostane na strani, ker ni prostora. — Ponovno prosimo: Dopisi o umrlih družabnikih naj popolnoma izostanejo, kakor so izostali oni o odhajajočih duhovnikih. Le če je kaj prav posebnega, naj se sporoči in to bomo dali potem kot članek in ne kot dopis. O drugih pa le nakratko, kar pride v oddelek »Spominjajte se umrlih...«

14. Četrtek. Povišanje sv. Križa. Popolni odp. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

17. Nedelja. Rane sv. Frančiška. Mati božja sedem žalosti. Pop. odp. udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem. Tretjerednikom vesoljna odveza.

24. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

27. Sreda Sv. Elzearij. Tretjerednikom popolni odp., kakor 3. dan t. m.

29. Petek. Sv. Mihael. Popolni odpustek: a) tretjerednikom, kakor 3. dan t. m.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom brat, za duše v vica.

Darovi.

Za hišo sv. Marte v Gradcu. T. Petrič 4 K. — Več žena v Zahomcu, Koroško 7 K 30 v.

Za Bosno. F. Novič 2 K. — M. Kralj 5 K. — Il. dar Marijine družbe v Kranju 4 K 70 v. — Ana Ovnič 7 K. — I. Spetič 5 K. — J. Ivančič 5 K.

Za Bolgarijo. Peter Tkavec 10 K. — G. župnik A. Lovšin 20 K. — Učenke 4. razreda v Škofji Loki 2 K.

Za šolske sestre v Mostaru. Mar. družba v Križah 18 K.

Za misijone. G. župnik I. Soukup 30 K. — G. katehet Pavel Zajc 18 K 60 v.

Za sv. Detinstvo z Jesenic 26 K 36 vin.

Za kruh svetega Antona z Jesenic 1 K, Ivan Kotnik, Sv. Stefan pri Šmarju, Štajarsko v zahvalo za srečni izid volitev katol. poslancev na Štajarskem.

Za varhe božjega groba župni urad Sodražica 40 K.

Za afrikanske misijone iz Radomelj 11:51 K.

60.000 kron

nagrade za dobre iznajdbe ali ideje.

Več zastoj in franko

2419

„Internal. Patent. Verwertungs-Gesellschaft Fr. Heimbach & Co.“,
Cöln a. Rhein.

Pralni ekstrakt „Ženska hvala“

za namakanje perila.

Najpopolnejše nadomestilo za
bélenje perila.

Najboljši in najzanesljivejši pralni
prašek.

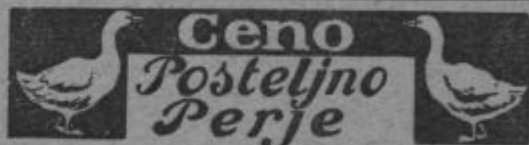
Pralni prašek je zaupljiv predmet.
Ako hočete Vaše drago perilo ob-
varovati škode, tedaj se čuvajte pre-
ponarebam!

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

187 (12) priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
dame. :: ::

1 kg sivga skubljenega K 2.—, boljsega K 2.40, pol belega
prima K 2.80, belega K 4.—, linega mehkega puha K 6.—, prvo-
vrstnega K 7.—, 8.— in 9.—60. Sivga puha K 6.—, 7.—, belega
linega K 10.—, prsnega puha K 12.—, od pet kg naprej franko.

Dovršene napolnjene postelje

Iz gostega, trpeznega, rdečega modrega ali belega inlet (nan-
king) blaga. 1 pernice 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema
vzglavnicama, vlna ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno
napolnjena z novim sivim, puhastim in terpežnim postelnim
perjem K 16.—, s polpuhom K 20.—, s puh perjem K 24.—. Po-
samezne pernice K 10.—, 12.—, 14.—, 16.—. Posamezne vzglav-
nice K 3.—, 3.50, 4.—. Pernice 200x140 cm velike K 13.—, 15.—,
18.—, 20.—. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4.50, 5.—, 5.50.
Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm
velike K 13.— in 15.—, razpošilja proti povzetju ali naprej
vplačilu Maks Berger Dešenca št. 413 a Češki les. —
Nikar riziko, ker se zamenjava dovolj ali denar vrne. Bogati
ilustrovani ceniki vsega postelnega blaga zastoj. 2182

.. **Nakupujoči** ..
oblačilno blago za ženske in moške obleke,
blagovolite se ozirati na priporočljivo domače podjetje
JANKO ČEŠNIK

Ljubljana, Stritarjeva-Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga
vsakovrstnega belega perilnega blaga v bom-
bažu in platnu v poljubni širokosti. - Različne
preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd.
Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave

(nasproti kavarne „Evropa“)

na Dunajski cesti št. 22 — LJUBLJANA

konces, podjetje za električne naprave, napeljavo električne luči in prenos moči, telefonske in brzojavne
naprave. Dobava in montiranje **motorjev na bencin in petrolin ter Diesel-ovih motorjev.**
— V zalogi vedno v veliki izbi: **elektromotorji, ventilatorji, obločnice, žarnice, telefoni, vsakovrstni inštalacijski**
materijal, mazilna olja in masti, sesalke, svetilniki za elektriko in plin ter sploh vse tehnične potrebščine.

Mehanična delavnica

sprejema vsakovrstna mehanična dela in popravila
vsakovrstnih strojev. Dela se izvrše solidno, točno
in po najnižjih cenah. Proračuni nazahtevo zastoj.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave.

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga
z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da
prejme vložnik od vsa-
kih vložnih 100 kron
čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavn.
K 608.996-84

Za nalaganje po
pošti so poštno-hran.
položnice na razpolo-
ganje. Sprejema tudi
vloge od svojih zadruga-
nikov na tekoči račun
ter daje istim posojila
proti vključbi z in brez
amortizacije, na osebni
kredit (proti poroštva)
in zlasti vrednostnih
papirjev. Menjice sena-
kulant. eskomptirajo.

Dr. Ivan Šusteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik in trgovec, Breg
p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani, Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani, Ivan Kregar, svetnik trg. in
obr. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani, Fran Leskovic, hišni posestnik in blaginjak „Ljudske posojilnice“, Ivan Pollak ml.,
tovarnar, Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani, Gregor Slibar, župnik na Rudniku

„SLOVENEČ“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

! POZOR !

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čndnu

urarju in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

Uhani, prstani briljanti.

Svetovno znano najfiniješe blago po najnižjih cenah. 190(12)

Ceniki s koledarjem zastoj in poštne prosti.

Bogata zaloge 186 (12)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Naročite ostanke

lepe, po znižanih cenah, brez napake, do 20 m dolge, po povzetju.

20 m flanela K 7-20. 30 m flanela za srajce K 12-14. 20 metrov ostankov barhentla K 8-40. 30 metrov flanela za bluze K 14-16. 20 m ostankov barhentla la K 10-12. 30 metrov boljšega barhentla la K 18-20. 30 m kretona za srajce K 12-14. 20 metrov oksforda za srajce K 12-14. 20 metrov kanafasa 1/2 šir. K 8-80. 20 m kanefasa 1/2 šir. la K 9-20. 30 m platna kanafasa, 120 cm širokega, rdečega, K 16-18. 15 m lep perlinnega barhentla ovoj (hala) samo K 11-30. 30 m šifona la K 14-16. 12 m platna za brisače K 4-60. 9 m fustiana za moške hlače K 9-11. 9 metrov žameta la K 17-19. 8 m vola blaga za celo obleko K 11-13. Lepa preproga za tla 1 m K -90. 10 komadov predpasniki in krila, lepo šivano, samo K 14-16.

Pišite po vzorce blaga iz tkalnice.

Tkalnica OSWALD LEBER, Toplice Belohrad, Češko

„Katoliška Tiskarna“ priporoča vizitke, kuverte in druga dela.

Ali se lahko varujemo ?? pljučnih bolezni ??

Kot povzročevalca pljučnih bolezni so spoznali tuberkel-bacile, ki se nahajajo povsod, kjer biva sušeni, v zraku in v cestnem prahu, in ki se ne dajo izločiti. Navzlic temu, da vsak človek ob enem s prahom vdihava te bacile, vendar ne zbole vsi ljudje, ker je k sreči človeški organizem v normalnih razmerah v stanju, da s pomočjo v bronhialnih (pljučnih) žlezah se nahajajočih snovi uniči vanjša prodre bolezenske kali. Samo, kjer so te žleze oslabele, se pojavi bolezen, in ko so enkrat to spoznale slovite avtoritete, se je lahko začelo uspešno zdraviti bolezen z ojačenjem bronhialnih žlez. V novjšem času se tedaj jetičnim predpisuje

Dr. Hoffmannov Glandulen

ki vsebuje učinkujoče snovi iz bronhialnih žlez zdravih živali in tako s pomočjo umetne dovaje bolezenske kali uničujočih snovi podpira naravni zdravilni pojav telesa. Zdravniki, ki so uporabljali Glandulen pri svojih bolnikih, so opazili, da se zboljša tek, bolnik postane bolj vesel, njega teža in moči se večajo, kašelj se zmanjšuje, izmeček se izloči, nočno potenje poneha, skratka, bolnik se nahaja na poti zboljšanja. Priporočati je tedaj, da ne pustite neposkušene Glandulen-tablete.

Tako na primer pišejo:

Gospod dr. Braun, H.....: „... Vaše Glandulen-tablete sem z zelo ugodnim uspehom uporabljal proti trdovratnemu kašlju in hripavosti. Neugodnih stranskih pojavov ni bilo. Tablete bodem v enakih slučajih zopet uporabljal in jih zamorem gospodom kolegom le priporočati.“

Gospod dr. Kohn, G.....: „Uspehi, ki sem jih dosegel z Vašim izdelkom, so izvrstni in jih zamorem na podlagi večletnih izkušenj vsem bolnikom najtopleje priporočati.“

Gospod dr. F....., Dunaj: „V moji zelo razsežni praksi predpisujem že 15 let Vaš Glandulen zelo pogosto pri kroničnih dihalnih organov in sem imel večini slučajev zabeležiti odlične uspehe.“

Glandulen se proizvaja v kemični dr. Hoffmanna nasl. v Meerane, S. se dobiva po zdravnikovem predpisu, kakor tudi v zalogi B. Fragne karne, c. kr. dvorni založnik, Prag, v steklenicah po 100 tablet za K 5-10 in za K 3-10. Obširna brošura o tem tudi s poročili zdravnikov in bolnikov se dopošlje od te in poštne prosto.

„Katoliška Bukvarna v Ljubljani“

priporoča knjige:

Večna molitev

pred Jezusom v zakramentu ljubezni. Izdaja z velikim tiskom. Cena v trpežni vezavi z rdečo obrezo K 3.—, z zlato obrezo K 3.90. — Ta izdaja je tiskana s tako velikimi črkami, kakor ta-le sestavek. Obsega vseh 30 ur pred sv. Rešnjim Telesom, mašne in druge molitve in pa pasjon ali popis Kristusovega trpljenja.

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Cena v fini trpežni vezavi z rdečo obrezo K 1.40, z zlato obrezo in fino vatiranimi platnicami K 2.—. — Ta molitvenik je zelo popoln in obsega na 247 straneh poleg vseh potrebnih — za razne prilike prirejenih molitev — tudi stvarno razlago najpotrebnejših resnic sv. vere. Kljub svoji mnogostranski krasni vsebini pa ima tako priročno žepno obliko, da ga lahko spraviš v vsak žep, ne da bi te količjak oviral.

Bogu kar je božjega.

Spisal Finžgar. Dobi se v raznih vezavah po sledečih cenah: K 1.—, 1.80, 2.20, 3.—, 4.50, 4.60. — Ta molitvenik je zelo fino opremljen in ima tudi prav majhno pripravno obliko.

Nemščina brez učitelja.

Sestavil dr. Leopold Lenard. Cena K 1.20. — Kdor se hoče naučiti nemškega jezika brez učitelja, naj si omisli to knjigo. To je edino porabna knjiga, saj pravi pisatelj v predgovoru: Nemškega jezika se je treba učiti in vsako učenje zahteva truda. Knjiga, ki ti obeta, da se boš kakšnega jezika naučil brez truda in v nekoliko urah ali dnevih, laže in te hoče samo olajufati. — Mi ne obetamo, da se boste iz te slovnice naučili nemškega jezika brez truda in pa že v nekoliko dnevih, pač, da se ga boste naučili s kolikor mogoče majhnim trudom kolikor mogoče kratkem času.

Dr. Ivan
trgovec v
p. B. Kart.
obrti zborni